Annus XVI – Vol. XVI 1 Iulii 1924 Num. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Constitutiones Apostolicae, p. 257. - Litterae Apostolicae, p. 266. - Epistolae, p. 271.

Acta SS. Congregationum: *S. Congregatio Consistorialis:* I. Provisio Ecclesiarum, p. 286. II. Designationes, p. 286. - *S. C. Concilii:* Epistola ad Italiae Ordinarios de catechesi parochiali, p. 287. - *S. C. de Propaganda Fide:* Nominationes, p. 289. - *S. C. Rituum:* I. Passavien. Introductionis causae S. D. Conradi a Parzham, p. 290. II. Constantien. Decretum de *tuto* in Causa B. M. Magdalenae Postel, p. 294. III. Bobien. Decretum super miraculis ven. Antonii M. Gianelli, p. 296.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota:* Vicariatus apostolici de Scianton meridionali. Citatio edictalis, p. 299.

Diarium Romanae Curiae: Udienza solenne. - S. Congregazione dei Riti: Congregazioni particolare e antipreparatoria. - Segreteria di Stato: Nomine, onorificenze. - Maggiordomato: Nomine. - Necrologio, p. 300-304.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXIV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, *Frs.* 24
Unius fasciculi, Lib. 3 —

« Bis fere in mense (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur »* (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVI. n. 7 - 1 Iulii 1924)

ACTA PII PP. XI

Constitutiones Apostolicae

PAG.

I. *Romani Pontifices.* - Ernaculamen. De ecclesiastica hierarchia ritus Syro-Malabarici constituenda. - *21 dec. 1923* . . 257

II. *Quo aptius.* - Marsorum. Translationis sedis in civitatem vulgo «Avezzano». - *16 ianuarii 1924* 262

III. *Ad munus.* - Bellohorizontinae. Erectionis Provinciae ecclesiasticae. - *1 februarii 1924* 264

Litterae Apostolicae

I. *Inter potiora.* - Sanctuarium Beatae Mariae Virginis «de l'Osier», intra fines dioecesis Gratianopolitanae, titulo ac privilegiis basilicae minoris condecoratur. - *17 martii 1924* 266

II. *Ex hac sublimi.* - Ex dismembratione vicariatuum apostolicorum de Ce-li Centrali et de Ce-li Meridio-occidentali erigitur praefectura apostolica de Lihsien. *15 aprilis 1924* 267

III. *Ut in praefectura.* - Praefectura apostolica de Uellé Occidentali in Congo Belgico in vicariatum apostolicum erigitur. *15 aprilis 1924* 268

IV. *Ex hac.* - Dismembrato territorio ex vicariatu apostolico Napensi, cuius fines versus praefecturam de Caquetá immutantur, erigitur praefectura apostolica S. Michaelis de Sucumbios. - *16 aprilis 1924* 269

V. *Quo uberiores* - Praefectura apostolica de Uellé Orientali, in Congo Belgico, in vicariatum apostolicum evehitur. - *6 maii 1924* 270

Epistolae

I. *In Abbatia.* - Ad R. P. D. Iosephum Maridan, episcopum titularem Bethlemensem, abbatem S. Mauritii Agaunensis: decimo quarto exeunte saeculo ab insigni SS. Sigismundi, Burgundionum regis, et Sociorum eius martyrio. - *19 maii 1924* 271

II. *Illatum ad nos.* - Ad Emum P. D. Ludovicum Nazarium tit. Ss. Vitalis, Gervasii et Protasii, S. R. E. presb. card. Begin, archiepiscopum Quebecensem: paratam feliciter dioecesanam synodum gratulatur. - *27 maii 1924* 273

III. *Vitam qui colit.* - Ad Emum P. D. Gulielmum, tit. Sanctae Crucis in Hierusalem, S. R. E. presb. card. Van Rossum, sacrae Congregationi de Propaganda Fide Praefectum: quinquagesimo appetente natali religiosae professionis eius. - *29 maii 1924* 274

IV. *De catholicis Germaniae.* - Ad egregium virum Hermannum Stolberg, praesidem Consilii generalis Sodalitatis germanicae à S. Bonifacio: eiusdem societatis merita operamque commendat. - *3 iunii 1924* 275

V. *Conditam.* - Ad Rev. D. Georgium Laurentium Craven, sacerdotem, praesidem londinensis sodalitii in tutelam orphanorum vulgo «Crusade of Rescue», cuius operam commendat. - *5 iunii 1924* . . 276

VI. *Insuetum.* - Ad Rev. D. Constantinum Gutberlet, doctorem, protonotarium apostolicum, ob longaevam aetatem probatissimum magisterium dimissurum. - *5 iunii 1924* 277

VII. *Postulant singularia tua.* - Ad Emum P. D. Alphonsum Mariam, tit. S. Mariae Angelorum in Thermis, S. R. E. presb. card. Mistrangelo, archiepiscopum Florentinum, XXV ab inito archiepiscopatu annum explentem. - *8 iunii 1924* . . 278

VIII. *Augustam Bracarum.* - Ad Emum P. D. Antonium, tit. Ss. Marcellini et Petri, S. R. E. presb. card. Mendes Bello, patriarcham Lisbonensem: de Coetu Eucharistico e tota Natione Lusitana. - *13 iunii 1924* 280

IX. *Placet tecum.* - Ad Emum P. D. Franciscum, tit. S. Pudentianae, S. R. E. presb. card. Bourne, archiepiscopum Westmonasteriensem: de Minorum Ordine abhinc septingentos annos in Angliam invecto. - *13 iunii 1923.* 281

X. *Tertium affers.* - Ad R. P. D. Alcimum Gouraud, episcopum Venetensem: tertio pleno saeculo ab apparitione sanctae Annae, prope Auray. - *14 iunii 1924* 284

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. Provisio Ecclesiarum 286

II. Designationes 286

S. CONGREGATIO CONCILII

Epistola ad Italiae Ordinarios: de pueris christiana catechesi imbuendis. - *23 aprilis 1924* 287

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

Nominationes 289

Annus XVI - Vol. XVI 1 Iulii 1924 Num. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

ERNACULAMEN.

DE ECCLESIASTICA HIERACHIA RITUS SYRO-MALABARICI CONSTITUENDA

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Romani Pontifices, qui si rigide sane ac severe fidei et morum integritatem omni tempore defenderunt, libenter contra permiserunt, ut singulae Ecclesiae suos ritus suamque servarent liturgiam, Orientales Ecclesias praecipuo amore semper dilexerunt.

Huiusmodi Praedecessorum Nostrorum dilectionem, non minus quam aliae, etiam Ecclesia Syro-Malabarica experta est, quippe quae plurima ab Apostolica Sede acceperit beneficia.

Iure equidem. Nam Ecclesia illa nobilem inter Orientales obtinet locum, quum originem ducat ex antiquissimis christianis communitatibus, quae a Thoma Apostolo lucem Evangelii receperunt. Apostolus enim ille, ut vetera literarum monumenta testantur, Christo in caelos recepto, in regionibus Indiae finitimis Evangelium praedicavit, ac demum in paeninsulam ultra Indum migravit, ibique – ut fel. rec. Leo Papa decimus tertius, sapientissimus Praedecessor Noster, in suis Apostolicis sub plumbo litteris *Humanae salutis auctor*, kalendis septembris anni Domini millesimi octingentesimi octogesimi sexti Romae datis, refert – « difficillima peregri-« natione suscepta, gravissimis exantlatis laboribus, primus eas gentes « christianae veritatis luce collustravit, redditoque summo animarum

« Pastori sanguinis sui testimonio, ad sempiterna in caelis praemia evo-
« catus est ».

Apostoli vero memoria, etiam post eius gloriosam mortem, in India permansit. Qua de re idem Praedecessor Noster in praefatis litteris haec scribit: « Exinde Apostolum praeclare de ea regione meritum colere India
« non omnino intermisit; in vetustissimis libris liturgicarum precum aliis-
« que illarum Ecclesiarum monumentis Thomae nomen et laudes cele-
« brari consueverunt, atque, insequentibus saeculis, post ipsam errorum
« luctuosam propagationem, nequaquam est eius deleta memoria; itemque
« fides, quam ille disseminaverat, tametsi intermortua iacuit, non tamen
« exstincta funditus esse visa est ».

Thomae praedicationis et martyrii fama regioni Syro-Malabaricae praecipue inhaesit. Christifideles enim illam regionem incolentes « Christiani « divi Thomae » semper appellati sunt, qua denominatione ipsi tantum in India – quod notatu dignum est – insigniti fuerunt, atque penes illos multa exstant pervetusta templa eidem Apostolo dicata, et plurimi inveniuntur qu *Thomae* nomen filiis suis in baptismate imponunt.

Malabarenses itaque, quamquam, et propter temporum adiuncta et propter ingens locorum intervallum, quod difficillima cum orbe occidentali commercia reddebat per tot saecula, ab Apostolica Sede seiuncti, numquam tamen christianam fidem omnino amiserunt.

Ex quo evenit ut primi Missionarii, qui saeculo decimo sexto in Indiam appulerunt, in incolis regionis Malabaricae, qui fidem christianam, licet languescentem, servabant, « bonam terram » invenerint, ad recipiendum verbum Dei, quod ipsi serebant, valde aptam.

Deo autem propitio, et primi illi Missionarii, et alii qui, eorum vestigia insequentes, in eamdem regionem postea migravere, exoptatum fructum ex suis laboribus consecuti sunt.

In dies enim crevit numerus christianorum Syro-Malabarensium, qui doctrinam catholicam et cum Sede Romana communionem amplexati sunt.

Temporum autem progressu talia suae fidei et erga Petri Cathedram devotionis christiani illi exhibuerunt testimonia, ut fel. rec. Leo Papa decimus tertius, Praedecessor Noster, anno millesimo octingentesimo octogesimo septimo, catholicorum ritus Syro–Malabarici peculiari curae prospiciens, ac « ut eorum fidem, obedientiam et devotionem erga Apostoli-
« cam Sedem aliquo modo remuneraret, utque penes ipsos vera Christi
« Ecclesia maiora in dies incrementa susciperet », per Breve *Quod iam pridem*, die vigesima mensis maii datum, rituali separatione catholicorum Syro-Malabarensium a Latinis peracta, ipsos ab Ecclesia Verapolitana, cui addicti erant, seiunxit, et duos pro illis vicariatus apostolicos

constituit, committendos Episcopis Latini ritus, qui vero sibi Vicarium generalem Syro-Malabarensem assumerent, ac alios quatuor ecclesiasticos viros eiusdem gentis et ritus, quorum consilio in omnibus ecclesiasticis negotiis uterentur.

Tunc itaque, per territorialem divisionem a flumine *Aluvay* ductam, duo vicariatus apostolici constituti sunt pro Syro-Malabarensibus, septentrionalis unus, cum ordinaria residentia in urbe *Trichur*, a qua vicariatus ipse *Trichuriensis* appellatus est, meridionalis alter, cum ordinaria residentia in urbe *Kottayam*, a qua vicariatus propriam denominationem, *Kottayamensem* nempe, tulit.

Anno vero millesimo octingentesimo nonagesimo sexto idem Praedecessor Noster Leo Papa decimus tertius, attentis locorum temporumque adiunctis, « ad novum benevolentiae argumentum erga Syro-Malabaren- « sem Ecclesiam exhibendum, et ad spirituali emolumento fidelium illa- « rum regionum consulendum », per Breve *Quae rei sacrae*, die decima octava mensis iulii datum, nova inita totius regionis circumscriptione, tres pro Syro-Malabarensibus vicariatus apostolicos, Sanctae Sedi immediate subiectos, constituit, videlicet *Trichuriensem*, *Ernaculamensem* et *Changanacherensem*, quorum territorium eatenus patere voluit, quatenus patebat duplex prior vicariatus, Trichurensis nempe et Kottayamensis. Singulorum autem novorum vicariatuum limites per idem Breve accurate definivit. Quod autem notatu dignum est, quia ecclesiasticae hierarchiae Praesulibus eiusdem gentis et ritus concreditae signat initium, idem Summus Pontifex tribus, quos supra diximus, novis apostolicis vicariatibus tres Antistites, ex ipso Syro-Malabarico populo rituque delectos, praeficiendos censuit et curavit.

Anno autem millesimo nongentesimo decimo primo, fel. rec. Pius Papa decimus, Praedecessor Noster, preces a tribus Vicariis Apostolicis Syro-Malabarensibus Apostolicae Sedi oblatas benigne excipiens, re mature perpensa, per Breve *In universi christiani*, die vigesima nona mensis augusti eiusdem anni datum, a duplici vicariatu apostolico Ernaculamensi et Changanacherensi omnes paroecias et ecclesias, Suddisticae, quam vocant, genti pertinentes, dismembravit, easque in novum apostolicum vicariatum, cum residentia in urbe *Kottayam*, ac propterea *Kottayamensem* nuncupandum, constituit. Exinde Ecclesiae Malabaricae, qui adhuc permanet, status, initium habuit, divisio nempe illius christianitatis in quatuor vicariatus apostolicos, *Trichurensem* videlicet, *Ernaculamensem*, *Changanacherensem* et *Kottayamensem*.

A die autem, qua fideles ritus Syro-Malabarici proprii ritus et nationis obtinuerunt Antistites, omnimode salutares fecerunt progressus. Non

solum, enim, penes ipsos crevit numerus religiosarum vocationum, valdeque est auctus numerus conversionum, sed et magnum habuere incrementum religiosa instituta, utpote catechumenatus, scholae, religiosae domus, ecclesiae et oratoria, unde luculenter patet quam sedulo ac prudenter gregem sibi commissum Praesules nationis Syro-Malabarensis regant. Concors itaque fuit hoc tempore Apostolicorum in India Orientali Delegatorum sententia, christianas communitates Syro-Malabaricas longe inter meliores Indiae universae censendas esse.

Aequum igitur ac rectum existimandum est quod fideles, sacerdotes et maxime Antistites ritus Syro-Malabarici saepe ab Apostolica Sede flagitarunt, ut, nempe, Ecclesiae illi concederetur perfecta et stabilis constitutio ecclesiastica, cuius tanta vis est ad tutandam vitae christianae disciplinam salutemque populis pariendam.

Quapropter Nos, prae oculis habentes egregiam apud Syro-Malabarenses rei catholicae temperationem, eorumque vere consentaneos christianae professioni mores, singularem erga Beatissimam Virginem Mariam pietatem, atque in clerum, in Episcopos, praecipueque in hanc Apostolicam Sedem summam observantiam; praehabita sententia dilectorum filiorum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi pro Ecclesia Orientali praepositorum, qui unanimiter censuerunt ad ecclesiasticae hierarchiae ritus Syro-Malabarici constitutionem tandem deveniendum esse, oblatis precibus annuendum statuimus.

Suppleto igitur, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, Apostolicae potestatis plenitudine, quatuor vicariatus apostolicos Syro-Malabarenses, in totidem sedes residentiales constituimus, quarum unam, *Ernaculamensem* videlicet, ad Ecclesiae Metropolitanae gradum et dignitatem evehimus et extollimus, ipsi propterea concedentes, eiusque pro tempore Archiepiscopis, omnia et singula iura, privilegia, honores et praerogativas, quae ipsis pertinent ex iure communi, et iuxta legitimas praescriptiones et legitimas consuetudines Ecclesiae Syro-Malabaricae, imprimis vero facultatem pro Archiepiscopis Pallio iuxta liturgicas leges utendi, in sacro Consistorio tamen antea postulando.

Tres alias sedes, *Changanacherensem* videlicet, *Trichuriensem* et *Kottayamensem* ad Ecclesiarum Cathedralium gradum et dignitatem pariter evehimus, ipsisque propterea, earumque pro tempore Episcopis, tribuentes iura, privilegia, honores et praerogativas, quae eisdem competunt ex iure communi et iuxta praescriptiones et legitimas consuetudines Ecclesiae Syro-Malabaricae. Quas cathedrales Ecclesias, earumque pro tempore Episcopos, suffraganeas constituimus metropolitanae Ecclesiae Ernaculamensi.

Limites tum archidioecesis Ernaculamensis, tum dioecesium Changanacherensis, Trichuriensis et Kottayamensis, iidem erunt ac limites qui hucusque singulis vicariatibus apostolicis, in sedes residentiales modo evectis, proprii erant.

Ad clericorum et fidelium iura et onera quod attinet, ac tum archidioecesis, tum dioecesium, sede vacante, regimen, aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones et legitimae consuetudines Ecclesiae Syro-Malabaricae statuunt ac praescribunt.

Tum Archiepiscopi Ernaculamensis, tum Episcoporum Changanacherensis, Trichuriensis et Kottayamensis cura erit aptiorem ecclesiam in urbibus *Ernakulam*, *Changanacherry*, *Trichur* et *Kottayam* eligere, in qua sedes et cathedra, sive archiepiscopalis, sive episcopalis, sit constituenda. Quas proinde ecclesias Nos, ex nunc, ad gradum et dignitatem sive Metropolitanae sive Cathedralium extollimus; simulque iubemus eas ecclesias, si parochiales fuerint, eamdem etiam in posterum parochialitatem servare.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet, quorum interest, vel sua interesse praesumant, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato defectu notari, impugnari vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quacumque auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus ac decernimus.

Hisce itaque, ut supra, constitutis, ad eadem omnia exsequenda deputamus Nostrum in India Orientali Apostolicum Delegatum, ei propterea tribuentes necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, alium virum, in officio vel ecclesiastica dignitate constitutum, ac definitive sententiam dicendi de quavis difficultate vel oppositione in exsecutionis actu oritura, facto insuper eidem onere ad Sacram Congregationem pro Ecclesia Orientali, infra sex menses a praesentibus Litteris datis, authenticum exemplar mittendi peractae exsecutionis huius Nostri mandati.

Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent.

Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Nemini ergo quae hisce Litteris Nostris erectionis, evectionis, statuti, mandati, derogationis et voluntatis Nostrae decreta sunt, infringere, vel iis contraire liceat.

Si quis autem, ausu temerario, hoc attentare praesumpserit, in indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum Eius sciat se incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo tertio, die vigesima prima mensis decembris, Pontificatus Nostri anno secundo.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

I. CARD. TACCI,
S. Congreg. pro Ecclesia Orientali a Secretis.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Humbertus Benigni, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXIX, n. 49.

II

MARSORUM

TRANSLATIONIS SEDIS IN CIVITATEM VULGO « AVEZZANO »

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quo aptius dioecesis regimini prospiciatur, attentis etiam praesentis temporis adiunctis, Nos utile ac necessarium duximus episcopalem Marsorum sedem et cathedram transferre a civitate Piscina ad civitatem Aveanum, fere in medio Marsorum territorio sitam, dum Piscina in extremis est: et insuper propter vias ferreas praefata urbs Aveanum etiam faciliorem aditum commerciumque habet cum universa dioecesi. Quare, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit aut sua interesse praesu-

mant, consensu, de Apostolicae potestatis plenitudine, a civitate Piscina sedem et cathedram episcopalem Marsorum, una cum Seminario et cum cathedrali Capitulo (facta exceptione pro canonicatu cui adnexa est cura animarum pro civitate Piscina, cuius titularis, quamvis absens, quoties ratione curae Piscinae residebit, praesens in choro habebitur) ad urbem Aveanum transferimus, cum omnibus iuribus, privilegiis, honoribus et praerogativis, quibus ceterae episcopales sedes gaudent, reservato tamen antiquae ecclesiae Beatae Mariae Virginis ad Nives Piscinae titulo et honore concathedralis. Ecclesia autem Aveani exstruenda sub titulo S. Bartholomaei Apostoli, quum primum fuerit perfecta et consecrata, Cathedra erit pro Episcopis Marsorum; ibique etiam Capitulum cathedrale servitium chorale iuxta canonicas leges obibit.

Ad haec autem exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Pium Marcellum Bagnoli, Episcopum Marsorum, cum facultatibus necessariis et opportunis, etiam subdelegandi alium virum in ecclesiastica dignitate constitutum, itemque pronuntiandi super quavis oppositione in exsecutionis actu quomodolibet oritura, iniuncta eidem obligatione intra sex menses, a subsignata die computandos, transmittendi ad Sacram Congregationem Consistorialem authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Quae autem hisce Litteris, Apostolica auctoritate, a Nobis decreta sunt, nulli hominum, nullo unquam tempore, infringere, aut iis repugnare, vel quomodolibet contraire liceat; si quis autem, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quarto, die decima sexta mensis ianuarii, Pontificatus Nostri anno secundo.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. Congreg. Consistorialis Secretarius.

Iulius Campori, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXVIII, n. 53.

III

BELLOHORIZONTINAE

ERECTIONIS PROVINCIAE ECCLESIASTICAE

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad munus Nobis ab aeterno Pastorum Principe commissum pertinet dioeceses per orbem dividere et erigere, prout bonum spirituale dominici gregis iuxta temporum et locorum necessitates requirit.

Quum itaque Bellohorizontina civitas, civilis status de *Minas Gerães* princeps et Episcopi huius dioecesis sedes, tum incolarum frequentia, tum catholicarum ac socialium associationum numero, ceteris illius Status civitatibus longe praestet; ipsius Ecclesiae Metropolitanus, venerabilis frater hodiernus Archiepiscopus Mariannensis, a Nobis petere non dubitavit, ut illam civitatem ad novae ecclesiasticae provinciae caput extolleremus, eo magis quia Mariannensis provincia, ad quam Bellohorizontina Ecclesia, uti suffraganea, actu pertinet, latissima exstat.

Quum vero metropolitani Antistitis precibus suffragarentur et Apostolicae Sedis in Brasiliana Republica Nuntius et alii locorum Ordinarii, Nos, requisito hac in re venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationis Consistorialis voto, oblatis precibus annuendum censuimus. Suppleto igitur, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, de Apostolicae potestatis plenitudine, Bellohorizontinam sedem a iure metropolitico archiepiscopalis Ecclesiae Mariannensis solvimus eamque ad dignitatem et gradum Metropolitanae Ecclesiae extollimus. Cui proinde omnia et singula iura, privilegia et praerogativas, quibus ceterae metropolitanae sedes in Brasiliana Republica fruuntur, pleno iure tribuimus et assignamus; et venerabilem fratrem Antonium dos Santos Cabral, qui actu Bellohorizontinam sedem obtinet, Archiepiscopi titulo, dignitate, iuribus et privilegiis augemus, una cum facultate deferendi, ut alii Archiepiscopi, Crucem et Pallium, in Sacro Consistorio ab Apostolica Sede antea postulandum. Item Capitulum cathedrale Ecclesiae Bellohorizontinae ad metropolitani gradum evehimus, eique iura, privilegia, honores et praeeminentias, quibus cetera metropolitana Capitula in Brasiliana Republica fruuntur, pariter tribuimus et assignamus. Insuper a iure metropolitico Ecclesiae Mariannensis eximi-

mus ac subtrahimus dioeceses Aterradensem, Guaxupensem et Uberabensem, quas metropolitanae sedi Bellohorizontinae, uti suffraganeas, attribuimus eorumque pro tempore Episcopos, una cum ipsarum dioecesium clero et christifidelibus, suffraganeos constituimus eiusdem Metropolitani Bellohorizontini, cuius iurisdictioni, ad normam canonum, subiecti erunt.

Denique Nobis et Sedi Apostolicae reservamus facultatem novas circumscriptiones et dismembrationes in hac ecclesiastica provincia libere peragendi, quoties id in Domino expedire visum fuerit.

Quae autem hisce Litteris, Apostolica auctoritate, a Nobis decreta sunt, nulli hominum, nullo unquam tempore, infringere, aut iis repugnare, vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Ad haec autem exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Henricum Gasparri, Archiepiscopum titularem Sebastensem, in Republica Brasiliana Apostolicum Nuntium, eidem tribuentes necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, alium virum, in ecclesiastica dignitate constitutum, ac definitive sententiam dicendi de quavis occurrente difficultate, vel oppositione: imposito eidem onere ad Sacram Congregationem Consistorialem infra sex menses, a data praesentium computandos, mittendi authenticum exemplar peractae exsecutionis huius Nostri mandati.

Decernimus denique has praesentes Litteras valituras contrariis quibuslibet, etiam peculiari et expressa mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quarto, die prima mensis februarii, Pontificatus Nostri anno secundo.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. Congreg. Consistorialis Secretarius.

Iulius Campori, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphael Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XXIX. n. 17.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

SANCTUARIUM BEATAE MARIAE VIRGINIS « DE L'OSIER » INTRA, FINES DIOECESIS GRATIANOPOLITANAE, TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS CONDECORATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Inter potiora Marialia sanctuaria, quibus Delphinati regio nobilitatur, conspicuum procul dubio locum obtinet templum in honorem Beatae Mariae Virginis, vulgo *de l'Osier*, Deo dicatum, quod exstat intra fines dioecesis Gratianopolitanae. Origo huius sanctuarii adscendit ad annum reparatae salutis MDCLVII, quo tempore duo miranda facinora evenisse feruntur cum conversione ad fidem viri protestantis nomine Port-Combet. Erectum primis illis annis oratorium, anno MDCCCLX a fundamentis innovatum est, ibique sacra aedes, praenobili structura decora, amplitudine molis insignis et artis operum splendore ornata, surrexit. Hoc sanctuarium, domus prodigiorum merito compellandum, piarum peregrinationum centrum est et meta: in ipso enim antiqua populi relligione colitur, miraculis inclyta, icon Beatae Mariae Virginis *de l'Osier*, sive « de junco », ex cuius sectione, a viro Port-Combet, quem memoravimus, patrata, prodigiosus sanguis exsilisse dicitur. Ab initio usque in praesens spectabilis clerus ex Oblatis Beatae Mariae Virginis Immaculatae eodem in templo divini cultus decorem provehit et sacras celebrat functiones, pluribus ab hac Apostolica Sede indulgentiis ac privilegiis ditatas, magna cum christiani populi frequentia et devotione. Nunc autem, cum venerabilis frater Noster Alexander Caillot, episcopus Gratianopolitanus, Nos humili prece flagitaverit, ut idem sanctuarium ad titulum et dignitatem Basilicae minoris evehere dignemur; Nos, animo repetentes insignes templi illius memorias, optatis hisce piis annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, audito venerabili fratre Nostro Antonio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, praelaudatam ecclesiam, Beatae Mariae Virgini *de l'Osier* sacram, intra fines dioecesis Gratianopolitanae, titulo ac dignitate Basilicae minoris condecoramus illique privilegia et honorificentias tribuimus, quae Basilicis minoribus huius Almae Urbis de iure competunt.

Haec largimur, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVII martii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

EX DISMEMBRATIONE VICARIATUUM APOSTOLICORUM DE CE-LI CENTRALI ET DE CE-LI MERIDIO-OCCIDENTALI ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA DE LIHSIEN.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Ex hac sublimi Principis Apostolorum cathedra quam divinitus obtinemus, tamquam a sublimi specula, in omnes catholici orbis regiones, vel longo terrarum marisque spatio dissitas, oculos mentis Nostrae convertimus, et quae rei sacrae procurationi melius gerendae conducant, quae in exploratam cedant fidelium utilitatem, nulla interposita mora praestare maturamus. Iamvero cum venerabilis frater Iosephus Fabrègues, Episcopus Alaliensis titularis et Ordinarius vicariatus apostolici de Ce-li centrali, iamdudum Nobis proposuerit ut ipsius vicariatus apostolici de Ce-li centrali admodum extensum territorium in tres distinctas missiones, aliis quidem missionariis concredendas, dividere dignaremur, idemque consilium dicti Praesulis auctoritate sua probaverit Apostolicus in Sinis Delegatus, venerabilis frater Celsus Costantini, Archiepiscopus titularis Theodosiensis; Nos, omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, haec quae infrascripta sunt idcirco statuenda censuimus. Nimirum, ad aliud tempus ulteriori divisione supradicti vicariatus apostolici dilata, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, pro nunc, ab eiusdem vicariatus de Ce-li centrali territorio partem seiungimus quae subpraefecturas

civiles vulgo dictas de *Shulu*, *Ankivo*, *Poye*, *Lihsien* et *Kaoyang* complectitur, pariterque, eadem auctoritate Apostolica, a vicariatu apostolico de Ce-li meridio-occidentali territorium seiungimus quod efformat subpraefecturam civilem de *Shentseh*. Ex his duobus territoriis, sex dictas subpraefecturas civiles complectentibus, sic separatis sive dismembratis, novam efformamus praefecturam apostolicam, de *Lihsien* nuncupandam. Huius autem novae praefecturae apostolicae limites sequentes sient: nempe ad orientem et ad meridiem territorium vicariatus apostolici de Ce-li meridio-orientali; ad occidentem vicariatus apostolicus de Ce-li meridio-occidentali; et ad septentrionem vicariatus apostolicus de Ce-li centrali. Hanc vero praefecturam apostolicam, sic constitutam, curis committimus sacerdotum sinensium e Congregatione Missionis.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus Apostolicis constitutionibus et ordinationibus, aliisque, etiam specifica et individua mentione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XV mensis aprilis, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status*.

III

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE UELLÉ OCCIDENTALI, IN CONGO BELGICO, IN VICARIATUM APOSTOLICUM ERIGITUR.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Ut in praefectura apostolica Uellensi occidentali in Congo Belgico, curis Patrum Canonicorum Regularium Praemonstratensium commissa, catholicum nomen impensius promoveatur atque christiana fides maiora in dies incrementa suscipiat, peropportunum consilium Nobis visum est praefecturam enunciatam in vicariatum apostolicum erigere. Itaque, omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Pro-

pagandae Fidei praepositis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, praefecturam apostolicam de Uellé occidentali, actualibus servatis limitibus et nomine, in vicariatum apostolicum erigimus atque constituimus.

Haec volumus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XV mensis aprilis, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

DISMEMBRATO TERRITORIO EX VICARIATU APOSTOLICO NAPENSI, CUIUS FINES VERSUS PRAEFECTURAM DE CAQUETÀ IMMUTANTUR, ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA S. MICHAELIS DE SUCUMBIOS.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Ex hac beati Petri Apostolorum Principis cathedra, quam divinitus obtinemus, tamquam e sublimi specula in omnes catholici orbis partes, licet longo terrarum marisque spatio seiunctas, oculos mentis Nostrae convertimus et quae rei sacrae procurationi melius expediendae conducant atque in exploratam cedant fidelium utilitatem, sollicito studio decernere satagimus. Iamvero, cum vicariatus apostolici Napensis limites, septemtriones versus, post foedus inter Aequatoris et Columbiae Respublicas nuper initum, non iidem inventi sint ac limites civiles inter utramque rempublicam iam constituti; praeterea vero territorium eiusdem vicariatus apostolici latius extendi visum sit quam ut ibidem opus missionale efficaciter exerceri possit: Nos, huic incommodo occurrere cupientes, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis omnibusque momentis rei attente perpensis, haec quae infrascripta sunt decernenda existimavimus. Nimirum, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione

Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, eam partem praefecturae apostolicae de *Caquetà*, quae intra fines civiles reipublicae Aequatoris nunc continetur, ab eadem praefectura apostolica dismembramus atque vicariatui apostolico Napensi attribuimus. Ex territorio autem ipsius vicariatus apostolici Napensis eam portionem distrahimus, quae fluminibus *Sucumbios*, *Aguarico* et *Napo*, nec non limitibus civilibus inter Aequatorianam et Columbianam rempublicam nunc vigentibus continetur. Ex hac vero parte territorii, sic a Napensi vicariatu seiuncta, novam praefecturam apostolicam sui iuris efformamus atque ad normam ss. canonum constituimus titulo nuncupandam *Sancti Michaelis de Sucumbios*.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus Apostolicis constitutionibus et ordinationibus ceterisque, etiam specifica et individua mentione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVI mensis aprilis, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status*.

V

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE UELLÉ ORIENTALI, IN CONGO BELGICO, IN VICARIATUM APOSTOLICUM EVEHITUR.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Quo uberiores fructus in praefectura apostolica Uellensi orientali, in Congo Belgico, Patribus Ordinis Sancti Dominici concredita, divini verbi praedicatio in dies ferre valeat, peropportunum consilium Nobis visum est praefecturam eamdem in apostolicum vicariatum erigere. Quare, omnibus rei momentis attento et sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine,

praesentium tenore, praefecturam apostolicam de Uellé orientali, actualibus servatis limitibus ac nomine, in vicariatum apostolicum erigimus et constituimus.

Haec quidem edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VI mensis maii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. IOSEPHUM MARIÉTAN, EPISCOPUM TITULAREM BETHLEMENSEM, ABBATEM S. MAURITII AGAUNENSIS: DECIMO QUARTO EXEUNTE SAECULO AB INSIGNI SS. SIGISMUNDI, BURGUNDIONUM REGIS, ET SOCIORUM EIUS MARTYRIO.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — In Abbatia ista Helvetica, quae est multiplici nomine inlustris, novimus sacra apparari sollemnia in honorem Sancti Sigismundi et Sociorum eius, quorum ab insigni martyrio annus millesimus quadringentesimus haud ita multo post compleatur. Studium huiusmodi vestrum sanctissimi regis Burgundiae commemorandi, qui, cum Basilicam et Coenobium magnifice exstruxisset, tum etiam voluit, reditibus largiter constitutis, circum Mauritii Sociorumque eius reliquias, novo in regionibus occidentalibus exemplo, dies noctesque psalmodiam perpetuo agi, sic Nobis placet, ut illud publice per has Litteras Nostras probemus ac dilaudemus. Quod cum facimus, rem profecto facimus testatissimae decessorum Nostrorum in Sanctuarium Agaunense voluntati ac benevolentiae congruentem: neque enim Nos latet, Apostolicam Sedem, duodecim saeculorum spatio, cum iura et bona Abbatiae attributa, tamquam beati Petri propria, tutatam esse, tum

eandem Abbatiam proxime sibi fore subiectam decrevisse, tum denique Abbatem pro tempore episcopali titulo Bethlemitano honestasse. Videtur sane singulari divinae Providentiae consilio factum, ut corpora Sigismundi et filiorum, triennio post profusam pro Christo vitam, intra eius Coenobii saepta ad Mauritianum illud templum componerentur, quae ipse, pro sua in milites Legionis Thebaeae pietate, a solo excitari iusserat. Quapropter ad Agaunensem istam vallem, dupliciter sacram, magnus popularium numerus singulatim turmatimque confluere, pietatis causâ; plurimi praeterea viri, ingenio doctrinaque spectatissimi, ad eam invisendam allici ac veluti trahi, atque inde, divina perculsi gratia, alii redire quam venerint; quod multo est mirabilius, homines a fide alieni istic saepe in verae Ecclesiae sinum recipi et sancto baptismate prope sepulcra Martyrum ablui. In quo quidem dissidentium ad catholicam unitatem reditu nullam vos, venerabilis frater, habere partem, nemo facile dixerit; tam pie enim psallitis, officia sacra tali accuratione peragitis eâque dulcedine per gregorianos concentus aspergitis, ut adstantium animos, vel maxime contumaces, Deo dante, ad bonam frugem revocetis. Quae igitur inituri proxime estis sollemnia, fieri non poterit, quin, deprecatore Sigismundo ceterisque Martyribus iuvantibus, ea communem pietatem acuant, latiusque provehant catholicam fidem. Vix hortari attinet, ne quid operae et laboris praetermittatis, ut eadem sollemnia et qua decet rituum magnificentia habeantur et opimas pariant utilitates illas quas diximus. Ad animos autem abunde expiandos, tibi, venerabilis frater, potestatem libenter facimus, quo die per saecularem commemorationem malueris, adstantibus Nostro benedicendi nomine, proposita iis plena admissorum venia, usitatis condicionibus lucranda. Caelestium interea gratiarum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, canonicis Abbatiae regularibus populoque tibi commisso apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XII mensis maii anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

II

AD EMUM P. D. LUDOVICUM NAZARIUM, TIT. SS. VITALIS, GERVASII ET PROTASII, S. R. E. PRESB. CARD. BÉGIN, ARCHIEPISCOPUM QUEBECENSEM: PERACTAM FELICITER DIOECESANAM SYNODUM GRATULATUR.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Allatum ad Nos nuperrime exemplum Actorum dioecesanae Synodi, quam in urbe ista, honoris tui sede, cum clero tecum congregato, per mensem octobrem superiore anno habuisti, attente libenterque perlegimus; in iisque Actis sic prudentiam et christianae disciplinae studium, quibus universi e clero floretis, agnovimus, ut mirati nequaquam simus, decreta in Synodo lata communi omnium, vel acatholicorum, assensu plausuque excepta esse et comprobata. Etenim id est in laude vestra ponendum, quod multa constituistis ad propulsandam eorum malorum colluviem accommodatissima, quae, recentiore praesertim aetate, in patriam vestram inque omnem societatem christianam invasisse nemo cordatus non doleat: ut sunt, exempli causa, impudentissimae choreae, inhonesta spectacula, sodalitates neutrae quas vocant, immoderatusque potionum alcoholicarum usus. Quae vos tanta cum incidisse populo vestro pericula ac detrimenta animadvertissetis, illuc cogitationes curasque vestras convertistis, ut collatis consiliis videretis quo pacto et calamitati eiusmodi obsistere et damna reparare liceret. Est igitur, cur operam a vobis in utilissima Synodo perficienda collocatam, cum tibi, dilecte fili Noster, tum clero tuo vehementer gratulemur. Omnes autem et sacerdotes et fideles, quos gubernas, hortamur – si quidem hortatione opus est – ut quoquo pacto studeant ea ad effectum deducere quae sunt in Synodo constituta; eorundemque actio multiplex ut bene succedat, caelestium efficiant gratiarum adiumenta, quarum auspicem, paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, et clero populoque tuo apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXVII mensis maii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

III

AD EMUM P. D. GULIELMUM, TIT. S. CRUCIS IN HIERUSALEM, S. R. E. PRESB. CARD. VAN ROSSUM, SACRAE CONGREGATIONI DE PROPAGANDA FIDE PRAEFECTUM: QUINQUAGESIMO APPETENTE NATALI RELIGIOSAE PROFESSIONIS EIUS.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Vitam qui velit iam tum repetere atque enarrare tuam, ex quo, ante quinquaginta annos, vota religiosa in Buscoducensi Sodalitatis tuae coenobio nuncupasti, is profecto sibi videre videbitur in uno homine cumulata, alia super alia, ea omnia laudum ornamenta, quibus religiosos viros commendari oportere, in Epistola Apostolica *Unigenitus Dei Filius*, superiore mense martio, docuimus. Siquidem inde a coepto religiosae vitae curriculo certum deliberatumque tibi fuit, Alphonsi Patris legiferi et plene in te spiritum referre et honorem omni contentione tueri: quod ut assequereris atque efficeres, cum ab eius praeceptis assuevisti ne transversum quidem unguem discedere, tum Alphonsianam doctrinam, quae de moribus deque pietatis cultu esset, amasti secutusque es diligentissime, tum etiam ut eadem ab aliis amaretur ac perciperetur curavisti constanter. Praeterea, sive studiis vacabas ipsemet, sive alumnorum Congregationis studiis praeeras, id tibi numquam cordi non fuit, ut ex disciplinarum amore atque adeptione nihil pia animorum institutio detrimenti caperet. Est sane lex apud vos praecipua, ab ipsisque Sodalitatis primordiis ad hunc usque diem inviolata, ut assidua divinarum rerum commentatione ac contemplatione communis peculiarisve vitae actio regatur, alatur, roboretur; utrique autem contemplandi agendique viae disciplinas servire omnes iubetis, ut unicuique vestrum liceat, quam aptissime instructo paratoque, officia aggredi sibi a moderatoribus imposita et Dei gloriam animarumque salutem quaerendo provehere. Cuius quidem rei pulcherrimo nonne es ipsemet exemplo? Te enim, dilecte fili Noster – cui illud quoque laudi ducitur, discipulis olim tuis Aquinatis doctrinam sapienter tradidisse – nemo ignorat, etsi amplissimae dignitatis officiis universaque sacrarum Missionum procuratione distentum, nihilo secius, non tam religiosos Congregationis tuae spiritus retinuisse, ut proclive intellectu est, quam ipsum umbratilis vitae institutum ipsamque ardentis pietatis exercitationem multiplicem continuando exsequi. Quinquagesimum propterea professionis tuae natalem, quem novimus in diem sextum decimum proximi mensis incidere, putamus tibi abunde daturum unde et benignitati Dei gratias agas maximas et ad

mercedem, servo bono et fideli propositam promissamque, pleno fiduciae animo adspires. Bene igitur veniat natalis eiusmodi tuus, sitque ille tibi ob communem omnium, in primisque sodalium tuorum, laetitiam participationemque iucundus, ob paternum gratulationis Nostrae officium carior et ob caelestium gratiarum ubertatem beatissimus. Quarum conciliatrix, et singularis caritatis erga te Nostrae testis, sit apostolica benedictio, quam tibi, dilecte fili Noster, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXIX mensis maii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

IV

AD EGREGIUM VIRUM HERMANNUM STOLBERG, PRAESIDEM CONSILII GENERALIS SODALITATIS GERMANICAE A S. BONIFACIO: EIUSDEM SOCIETATIS MERITA OPERAMQUE COMMENDAT.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — De catholicis Germaniae inter acatholicos in « Diaspora » dispersis Sodalitas ista vestra, aliis quattuor sodalitatibus subsidiariam veluti operam navantibus, quam bene, quam praeclare merita sit abhinc annos quinque et septuaginta, postquam, afflante profecto Dei numine, Paderbornae condita est, rem putamus vulgo cognitam generatimque pervagatam; sed utinam ea omnes scirent ac perpenderent, quae officiosissimis nuper litteris, quasi quadam inita rerum ratione atque enumeratione, ad Nos attulisti. Etenim ingenti prorsus pecunia per id temporis spatium conrogata, effecit Sodalitas, ut in plus quattuor millibus civitatum oppidorumque cultus Sacramenti Augusti instauraretur filiisque suis, spirituali praesidio et solacio destitutis, praesens Christus Iesus adesset; ut pueris puellisque sancte educendis paterent innumerabiles ludi, quorum hodie alteri, cum numerum discipulorum attigerint lege praescriptum, aerario aluntur, alteris collata adhuc a catholicis stipe prospicitur. Curante item Sodalitate vestra, domus orbis tutandis erectae sunt centum et septuaginta, et sacerdotibus, quanto pluribus licuit, cotidiano victu comparato, sacri ministerii perfunctio inter catholicos sic disiunctos disiectosque est auspicato commissa. Quod quidem nobilissimum fidei caritatisque apud vos certamen, dignum decessoribus Nostris visum est, cui nunquam et benevolentiae et liberalitatis suae testimonia deesse paterentur; atque id ipsum apud Nos adeo valuit, ut

continere Nos nequiverimus, quin frequenti clero in eiusmodi officiis elaboranti, quantum in Nobis erat, opitularemur. Verum, quod scribis, inusta sensim postremis hisce annis vitae christianae usui atque instituto vulnera auctumque operariorum numerum, qui in tales regiones ad victum quaeritandum abeant, Sodalitati plus negotii, quam antea, facessere, id sane haud mediocrem Nobis quoque curam sollicitudinemque commovet; atque, ut vos parati estis industriam ponere in tantarum necessitatum levatione maiorem, ita largior catholicorum munificentia actioni vestrae respondeat oportet. Advocamus igitur appellamusque in Bonifaciani Sodalicii auxilium omnes, quorum animi non omnino caritatis studium ac religionis exuerint; neque enim ii rem facere possint aut amantissimo hominum Redemptori gratiorem aut saluti ipsorum suae utiliorem, quam si ab aeternae salutis discrimine civium fratrumque animas subduxerint ac vindicarint. Hac quidem spe tenemur consolamurque laetissima; atque iam nunc a Christo Iesu optima quaeque iis omnibus precamur, quotquot opem, pro viribus, sanctissimo apostolatui vestro sint posthac laturi. Tibi interea, dilecte fili, et Sodalitati, cui praees, universae, caelestium conciliatricem donorum paternaeque benevolentiae Nostrae testem, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die III mensis iunii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

V

AD REV. D. GEORGIUM LAURENTIUM CRAVEN, SACERDOTEM, PRAESIDEM LONDINENSIS SODALITII IN TUTELAM ORPHANORUM, VULGO « CRUSADE OF RESCUE », CUIUS OPERAM COMMENDAT.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Conditam ab annis quinque et sexaginta Londinii Societatem *Crusade of Rescue* nuncupatam, quae Regis Hispaniae Catholici patrocinio tegitur et Cardinali Archiepiscopo Westmonasteriensi praeside utitur, quanti, ob illud, ad quod spectat, propositum ob sanctissimamque caritatis suae exercitationem, faciamus, coniicere ex eo potes, quod universalis, quam secreto Dei consilio gerimus, paternitatis primam sibi vindicant potissimamque curam qui in Christi grege sunt ab omni praesidio, spe ab omni derelicti. Pueros enim catholicos utriusque sexus, parentibus orbatos, qui in fidei

discrimine versentur, recte instituendos hospitio excipitis; atque ex Sodalitatis lege, quae cum christiana caritate et fiducia mirifice congruit, nullum reiicitis, quocumque is ex loco ad vos mittitur, quantocumque vos aere alieno gravari opprimique contingit. Unde fit, ut pueri puellaeque in tutelam vestram ex Gallia, e Lusitania et vel e remotissimis imperii Britannici regionibus veniant; praetereaque, ut interdum tot orbis alendis, quot paterno animo admisistis, pecunia viresque non suppetant. Sodalitati igitur tam providae, tam misericordi, num quis opitulari recuset? Num quis ignorat, quo Christus Iesus amore puerulos diligat, qualemque faciat iacturam – sane omnium funestissimam – qui fidem amiserit? Itaque institutum istud vestrum, quemadmodum summis cumulamus laudibus, sic catholicorum omnium liberalitati vehementer commendamus. Qui autem vobis opem tulerint, iisdem, perinde ac tibi, dilecte fili, omnibus tuorum laborum sociis, et pueris puellisque procurationi caritatique vestrae concreditis, caelestium gratiarum auspicem et singularis benevolentiae Nostrae testem, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die v mensis iunii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

VI

AD REV. D. CONSTANTINUM GUTBERLET, DOCTOREM, PROTONOTARIUM APOSTOLICUM, OB LONGAEVAM AETATEM PROBATISSIMUM MAGISTERIUM DIMISSURUM.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Insuetum ac prorsus mirabile tibi a Deo beneficium conlatum novimus, idest non tam ut septem et octoginta aetatis annos attingeres, quam ut, ad hanc usque gravissimam aetatem, in Seminario clericorum Fuldensi antea philosophiam scholasticam, sacrasque deinde disciplinas sapienter, annos duos et sexaginta, naviterque traderes. Huc praeterea accedit, quod, hoc tam diuturno intervallo, non modo ponderosa de philosophia ad usum scholarum volumina et satis multos, ad errores horum temporum refutandos, commentarios in lucem protulisti, sed etiam per annos plus triginta pervulgatissimam illam ephemeridem, cui *Philosophisches Jahrbuch* titulus, nomine et auctoritate Goerresianae Sodalitatis, edendam adhuc curasti. Atque ne ignoramus quidem, quam in colenda christiana sapientia apud cives tuos

doctissimosque ceterarum gentium viros maximam tibi laudem peperisti, eam decessores Nostros, honoribus tibi delatis, agnovisse. Quod autem ad Nos pertinet, cum docendi munus, viribus te deficientibus, dimissurus sis, volumus publice per has Litteras constet, quanta te existimatione et benevolentiae caritate prosequamur: neque enim minoris apud Nos es, quam apud decessores Nostros fuisti. Fruare igitur, post tot tantosque exantlatos in Ecclesiae utilitatem labores, meritissimo per eos annos otio, quorum haud mediocrem tibi cupimus accessionem ante quam caelestis remunerationis cumulatissima tibi Deus gaudia retribuat. Horum interea auspicem et propensae erga te voluntatis Nostrae testem, tibi, dilecte fili, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die v mensis iunii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

VII

AD EMUM P. D. ALPHONSUM MARIAM, TIT. S. MARIAE ANGELORUM IN THERMIS, S. R. E. PRESB. CARD. MISTRANGELO, ARCHIEPISCOPUM FLORENTINUM, XXV AB INITO ARCHIEPISCOPATU ANNUM EXPLENTEM.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Postulant singularia tua in Ecclesiam promerita, postulant item celsissima, quam obtines, dignitas et peculiaris benevolentia erga te Nostra, ut, quinto ac vicesimo exeunte anno postquam Florentinam Ecclesiam gubernandam suscepisti, eventi huius, tot nominibus laetabilis, sollemnia Nosmet ipsi participemus. Quae enim, hoc pastoralis muneris spatio, in tam amplae archidioecesis bonum egisti, ea, ut in studiosis insident gratissimisque tuorum animis, sic Nobis, quicquid ubique accidit consideratione dignum circumspicientibus, neque obscura sunt neque inexplorata. Clerus quidem populusque tuus hoc tibi laudi ducit, quod in Seminario maiore Universitatem theologicam redintegraveris et litterarum studia ad Apostolicae Sedis praescriptum digesseris; quod tria alia, quae apud vos sunt, Seminaria ingenti sumptu et non sine artificio refeceris atque amplificaveris, praetereaque Opus, quod Vocationum nuncupant, uberi cum utilitatum copia condideris ac provexeris. Quid, quod inter Conlegii Eugeniani clericos, qui, domi quisque suae degentes, cultui divino in Cathedrali Aede inferiores ministri, pro suo instituto, inserviebant, convictum communem-

que vitam, statis disciplinae studiorumque legibus, induxisti? Quae quidem beneficia archidioecesi tributa eo pluris facienda existimamus, quod nisi magnis obortis devictisque difficultatibus, effici id omne non licuit. Sed alia curae pastoralis tuae argumenta ante oculos habemus tam memoratu digna, ut praeteriri eadem silentio non deceat. Dicimus visitationem omnium paroeciarum, quam primus, post remotissimum Sancti Antonini episcopatum, obiisti, atque eo quidem exitu, ut, praeter excitatas ad pietatem morumque sanctimoniam popularium voluntates, te auctore atque auspice Aedes sacrae et oratoria plurima, prout ferebat necessitas, aut renovata, aut laxata, aut a fundamentis exstructa sint; dicimus Synodum utilissime habitam, in qua dioecesanas leges, quae duorum paene saeculorum decursu consenuerant, ad recentiorem vitae usum consuetudinemque accommodavisti atque emendasti. Cum autem clerus tibi in medullis haereret, non modo eum in Societatem Praevidentiae, quam vocant, coire iussisti – ad quam, ut sibi pateret aditus, clerus quoque finitimarum dioecesium postulavit impetravitque – verum etiam sacerdotibus egenis, senibus aegrotisque excipiendis Convictum illum Ecclesiasticum aperuisti sane splendidissimum, de quo, praecipuo fortasse caritatis tuae opere, archidioecesis iure optimo gloriatur. Itaque erigito, dilecte fili Noster, animum in spem copiosae a Iesu Christo Pastorum principe remunerationis: cuius interea tamquam libamenta habeas ea, quae grex tuus indixit in quintum ac vicesimum archiepiscopatus tui natalem sollemnia paratque edere communis laetitiae testimonia. Eiusmodi autem sollemnibus testimoniisque volumus Nostram antecedere gratulationem atque omina Nostra; cupimus enim tibi ex animo, ut quam diutissime incolumis integerque viribus serveris, quo ex tua actione maiora archidioecesis emolumenta atque incrementa capiat in posterum. Damus praeterea, ut eo die natali, qui erit huius mensis undevicesimus, adstantibus pontificali sacro benedicas Nostro nomine, proposita plena admissorum venia, usitatis condicionibus lucranda. Caelestium interea donorum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, atque universo clero et populo tuo, apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VIII mensis iunii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

VIII

AD EM̃UM P. D. ANTONIUM, TIT. SS. MARCELLINI ET PETRI, S. R. E. PRESB. CARD. MENDES BELLO, PATRIARCHAM LISBONENSEM: DE COETU EUCHARISTICO E TOTA NATIONE LUSITANA.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Augustam Bracarum quotquot superiore anno sacerdotes laicique homines adierant, ut Coetui archidioecesis illius Eucharistico interessent, cum de habendo ibidem, huius anni decursu, Eucharistico e tota natione Lusitana Conventu concorditer decrevissent, iam tum res apparari coepta est, unde tanta commoveretur spes vobis atque exspectatio revocandae ad suave Christi iugum civitatis. Quo enim coetus eiusmodi spectant, nisi ut Christus Dominus denuo regnet et in singulorum animis et in convictu domestico et in re publica et in societate hominum universa? Quod quidem Christi regnum non alia profecto instauratur via, nisi sanctissimarum eius legum acceptione et observatione, nisi caritate eius imperante, nisi divina eius regiaque dignitate publice agnita. Est autem experiundo compertum, ex Eucharisticis conventibus cum singulos domum reverti maiore incensos caritate, tum divina quadam vi ac virtute in iis ipsis coetibus insita populum tangi incitarique ad meliora universum. Quemadmodum enim Christus Iesus, cum in terris ageret et Galilaeam Iudaeamque docendo et sanando peragraret, multitudines ad se alliciebat atque attrahebat, ita, editis palam aperteque communibus fidei pietatisque testimoniis et Augusto Sacramento magnificentissimâ per urbes pompâ delato ad adorandumque proposito, feliciter plerumque contingit, ut torpescentes per diuturnam religionis neglegentiam homines, et vel impii flagitiosique, ad Christum sub Eucharisticis velis latentem converti ac rapi se sentiant, et, lentitudine sua aut erroribus vitiisque comploratis, ad sinum miserentis Patris, recuperati iam filii, confulgiant ac redeant. Ex quo quidem mirabili animorum motu non potest non consequi, ut in christianae societatis venas ac viscera novus ardor novusque veluti sanguis circumeundo influat. Conventus igitur Eucharisticus e tota natione vester, a calendis ad sextum proximi mensis diem agendus, minime dubitamus quin eas populo Lusitano afferat utilitates uberrimas, quas ex similibus alibi actis percipi antehac, Deo dante licuit. Quem ceteroqui exitum vel ea portendunt, quae in publicis sessionibus referenda inque variis coetibus disceptanda proponuntur: etenim quam apte ea ad sanctioris vitae usum atque ad inflammandos Eucharistiae studio animos pertineant, Nosmet ipsi perspeximus, cum libellum

Conventui ordinando, Nobis oblatum, attente perlegimus. Quamobrem inceptum vestrum non modo probamus et benedictionis apostolicae gratiâ, ut postulatum est a Nobis, augemus, verum etiam quasi eidem praeesse et honores Augusto Sacramento tribuendos participatione quadam Nostra provehere volumus. Itaque te, dilecte fili Noster, deligimus, qui et personam Nostram Augustae Bracarum sustineas et Conventui nomine Nostro praesideas; quem quidem Conventum, praeterquam quod efficiet Nuntii Nostri Apostolici, omnium e Lusitania Episcoporum, cleri frequentissimi plurimarumque catholicarum sodalitatum praesentia celeberrimum, effecturus es ipsemet et moderando utiliorem et romanae purpurae dignitate et Legati Nostri, quod geres, munere multo augustiorem. Omnes autem, qui illuc confluxerint, Nostris verbis hortare, ut Christum Iesum, qui, in tabernaculo abditus, tam amanter et nobiscum degit et nos suis carnibus alit et vitam ipsius suam nos vivere iubet, sic demum redament, ut huius ardor caritatis, in omne opus bonum erumpens, ad Ecclesiae apud vos prosperitatem patriaeque salutem redundet. Caelestium interea luminum gratiarumque auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, iisque universis qui Augustam Bracarum conventuri tecum sunt, apostolicam benedictionem ex animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XIII mensis iunii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

IX

AD EM̃UM P. D. FRANCISCUM, TIT. S. PUDENTIANAE, S. R. E. PRESB. CARD. BOURNE, ARCHIEPISCOPUM WESTMONASTERIENSEM: DE MINORUM ORDINE ABHINC SEPTINGENTOS ANNOS IN ANGLIAM INVECTO.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Placet tecum per has Litteras de evento quodam in primis laetabili colloqui, quod, ut est cum fastis gentis vestrae sat arcte coniunctum, catholicorum istorum et vel ipsorum civium ab Romana dissidentium Ecclesia haud parum interesse putemus: scilicet de invecto istuc, abhinc septingentos annos, Minorum Ordine, duce Beato Agnello a Pisis, quem Franciscus Assisiensis, quasi a suo latere avulsum, non sine divino quodam instinctu, in Angliam, turbulenta tunc apud vos re publica, traiicere cum sociorum manipulo iussit. Hominem, qui Patris Legiferi spiritum copiose

imbiberat, longum est si pro merito commemorare velimus; at certe is, qui virtutibus seraphicis, ac praecipue ingenuitate et simplicitate animi, rigidissimae paupertatis studio et fraterna caritate, summopere floreret, ita fratres suae gubernationi commissos ad sui imaginem similitudinemque vitae exemplo conformavit, ut aptissimos efficeret ad optima quaeque in Anglorum utilitatem patranda. Etenim, quo tempore caeca pecuniae cupiditate intemperatoque humanae gloriae studio plerique Anglorum detinebantur, mirum quantum apud eos potuere evangelica paupertas rerumque omnium contemptus, quae in sodalibus Franciscalibus elucebant. Quamobrem, quas ipsi contiones ad populum habere frequenter consueverant, plurimum in iis inerat momenti atque efficacitatis ad mores emendandos animosque christianis virtutibus imbuendos, cum verbum Dei praedicarent « non in persuasibilibus humanae sapientiae verbis, sed « in ostensione spiritus et virtutis ». Cuius quidem rei testem spectatoremque inducimus episcopum eius temporis Lincolniensem, qui ad decessorem Nostrum Gregorium IX haec, anno MCCXXXVIII, afferebat: « Sciat « pro certo Sanctitas Vestra quod apud nostrates per dictos Fratres inae« stimabilia perveniunt bona. Illuminant enim totam nostram regionem « praeclara luce praedicationis et doctrinae. Sua sanctissima conversatio « vehementer accendit ad mundi contemptum et spontaneam pauperta« tem, ad humilitatem tenendam etiam in dignitate et potestate, ad prae« standam omnimodam obedientiam praelatis et capiti ecclesiae, ad patien« tiam in tribulatione, ad abstinentiam in abundantia et, ut ad unum « dicam, ad omnium virtutum opera. O si videret Vestra Sanctitas quam « devote et humiliter accurrit populus ut audiat ab illis verbum vitae, « ut confiteatur peccata, ut instruatur in regulis vitae agendae, quan« tumque ex eorum imitatione profectum suscepit clerus et religio, diceret « profecto quod habitantibus in regione umbrae mortis lux orta est eis ». At vero tam frugiferum Franciscalium Provinciae Anglicae apostolatum multo patuisse latius, vel ipsi rerum civilium scriptores testantur. Minores enim apud regem primoresque civitatis iura eorum, qui inique opprimerentur, libere animoseque tueri; ad Francisci Patris exemplum, qui Umbriae sibi carissimae et vel ceterarum Italiae regionum cives inter se reconciliare soleret, aut sponte ipsi sua aut a partibus acciti, controversias ac discidia factionum componere; in clero dignitatem sanctitatemque sacerdotalis muneris redintegrare ac stabilire. Quos quidem fructus ut tutius in clero populoque perciperent, non modo solida se ipsi doctrina excoluerunt expolieruntque constanter, verum etiam in publicis Athenaeis et in singulis Provinciae Custodiis theologicas facultates constituendas curarunt, quas celebrare unicuique liceret; libros praeterea in lucem protulere bene mul-

tos, quibus sacerdotes ad Sacramentum Paenitentiae rite ministrandum atque ad rectam divini verbi praedicationem percommode uterentur. Ex qua tam cupida ipsorum, cum christianae sapientiae provehendae, tum cleri ad apostolicum munus educandi, voluntate, effectum est, ut Studium generale Fratrum Minorum apud Oxoniam conderetur, tale profecto, ut inter praecipuas totius Ordinis laudes merito habeatur; qui enim ibi, hoc saeculorum decursu, sacras disciplinas aut tradidissent magistri aut discipuli didicissent, ex iis plures in summam claritatem gloriamque venerunt. Consuetudini autem familiari paene ac domesticae, quae Studio Minorum generali cum publico Oxoniensi Athenaeo, ab huius primordiis ad nostra usque tempora, perpetuo intercessit, egregie cordati viri acceptum iam concorditer referunt, si Oxoniensis studiorum Universitas inter reliquas Europae praestitit mox atque eminuit. Iamvero beneficia eiusmodi, dilecte fili Noster, ab Ordine Minorum in patriam vestram conlata, etsi Nos leviter ac veluti delibando tetigimus, digna tamen sunt, quae in luce totius Angliae, peropportuna eventi commemoratione, collocentur. Quae vero tres Franciscales Familiae in diem decimum futuri mensis septembris sollemnia apparant apud Cantuariam habenda, ea decet, te quidem praeeunte, clerum catholicosque ex Anglia viros participare, voluntate non tam grata – ut ceteroqui aequum est – quam ad proficiendum in virtutibus proclivi atque alacri. Neque enim seraphicae virtutes aut obsolefactae aut minus necessariae hodie videantur, quando in hominibus, tanta ustis terrenarum opum aviditate invidiaeque flamma, et fides praeterea et integritas et antiqua simplicitas plerumque desiderantur. Quod si ex hac pulcherrimi eventi faustitate id solummodo lucri fiat, ut spiritum Francisci Assisiensis catholici apud vos aliquanto pleniorem hauriant, iam quicquid ad sollemnia provehenda egeris, bene impensum id omne collocatumque existimabis. Caelestium interea gratiarum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, Moderatoribus provincialibus et sodalibus trium in Anglia Franciscalium Familiarum, itemque universo clero populoque tuo apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XIII mensis iunii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

X

AD R. P. D. ALCIMUM GOURAUD, EPISCOPUM VENETENSEM: TERTIO PLENO SAECULO AB APPARITIONE SANCTAE ANNAE, PROPE AURAY.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Tertium affers completum iri proximo mense saeculum, ex quo, haud procul ab urbe vulgo *Auray* nuncupata, quae intra dioecesis istius tuae fines sita est, Sancta Anna, Beatae Mariae Virginis Genetrix, iterum iterumque cuidam pio homini dedit se conspiciendam; cuius indicio ac iussu, is, coram testibus, vetustissimam ipsius Annae statuam e terra eruit, quae ibi antiquitus, in sacello eidem dicato atque temporis iniuriâ collapso et deleto, a maioribus praecipua veneratione colebatur. Re quidem canonico iudicio probata doctissimorumque hominum confirmata sententiis, mos est sensim inductus, ut ad Aedem sacram eo ipso loco excitatam peregrini, non modo e Britannia vestra minore, sed etiam e tota Gallia, sine ulla intermissione, confluerent: quodsi, per eversionem rerum, quae apud vos duodevicesimo exeunte saeculo facta est, vetito publico Dei cultu, ingredi in eam Aedem excubiis munitam non licuit, licuit tamen mirabile capessere oculis spectaculum fidelium e Britannia, ante occlusas Sanctuarii fores flexis genibus orantium, ubi, deprecatrice Anna, prodigia tam multa tamque uberes spirituales gratias impetravissent. Superiore autem saeculo, peregrinantium nec imminutus est numerus nec pietas deferbuit; quin immo videntur fideles, si Lapurdum excipias, nusquam alio frequentiores per anni decursum convolare. Novum interea templum, collata undique ad exaedificationem stipe, pro vetere aedicula substitutum, idemque ex lapide numidico totum et structurae artificiique pulcritudine admirandum: quod Apostolica Sedes Basilicae iuribus honoribusque augere non dubitavit. Neque hic decessorum Nostrorum benevolentia erga vos et Sanctuarium istud vestrum resedit; novimus enim, praeterquam quod Pius IX et statuam corona aurea redimiri suo nomine iussit et altari principi exstruendo marmora ex lapidicinis pontificalis territorii excisa suppeditavit, insignes a Leone XIII vobis Annae reliquias dono datas et eandem B. Mariae Virginis Genetricem sanctissimam a Pio X totius Britanniae minoris Patronam constitutam esse ac declaratam. Quibus quidem decessoribus Nostris num Nos cedere pietate deceat? Saecularia igitur sollemnia, quae, hoc anno, inde a die XXVI mensis iulii inchoanda, deliberatum vobis est per integrum annum produci et in ceteris quoque Britanniae minoris dioecesibus haberi, vehementer probamus, in iisque sic cupimus et tuam et Episcoporum

finitimorum desudare industriam, ut christifidelium animi per id temporis renoventur et ad vitae sanctitatem quoquo pacto evehantur. Quod ut facilius eveniat, auctoritate Nostra apostolica damus, ut peregrini omnes, qui die XXVI mensis iulii vertente anno, die VII mensis martii et XXVI mensis iulii anno proxime futuro et per octiduum singulos eos dies subsequens, Sanctuarium Beatae Annae, vulgo *d'Auray*, inviserint et rite expiati deque caelesti mensa refecti ad mentem Nostram oraverint, plenariam indulgentiam semel in die lucrentur; semel autem tantum per integrum saecularis anni decursum qui quovis alio die Sanctuarium adierint eademque, de quibus supra, peregerint. Volumus tamen, ut plenariae eiusmodi indulgentiae ab initio ad exitum Anni Sancti non vivis prosint, sed tantummodo ad defunctorum animas expiandas pertineant. Caelestium interea donorum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, et universo clero populoque tuo apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XIV mensis iunii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

2 maii 1924. — Cathedrali Ecclesiae Angelopolitanae praefecit R. D. Petrum Vera, Canonicum cathedralis de Queretaro ibidemque Seminarii Rectorem.

9 maii. — Cathedrali Ecclesiae Miletensi, R. P. D. Paulum Albera, hactenus Episcopum titularem Flaviopolitanum.

27 maii. — Cathedrali Ecclesiae Sanctae Rosae de Osos, R. D. Michaëlem Builes, ex eadem dioecesi.

13 iunii. — Cathedrali Ecclesiae Gaudisiensi, R. D. Michaëlem Gonzi, Canonicum theologum coadiutorem in Capitulo cathedrali Melitensi.

— Titulari episcopali Ecclesiae Hieropolitanae, R. D. Iosephum Bombera, Capellanum maiorem exercitus ceco-slovachi.

23 iunii. — Cathedrali Ecclesiae Oklahomensi, R. D. Franciscum Kelly, parochum Sancti Francisci in *Wilmette*, archidioecesis Chicagiensis, eumdemque fundatorem et praesidem Societatis Ecclesiae Catholicae incrementis procurandis (Catholic Church Extension Society).

— Cathedrali Ecclesiae Natchetensi, R. D. Richardum O'Gerow, parochum cathedralis Mobilensis.

II

DESIGNATIONES

Ad normam can. 1594, § 2, Cod. iur. can., pro appellationibus:

Archiepiscopus Tegucigalpensis designavit Ordinarium Sanctae Rosae de Capán.

Archiepiscopus Montisvidei, Ordinarium Saltensem.

Quas designationes Ssmus Dñus Noster, decretis S. C. Consistorialis, approbare ratasque habere dignatus est.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

EPISTOLA

AD ITALIAE ORDINARIOS: DE PUERIS CHRISTIANA CATECHESI IMBUENDIS

Rmo Monsignore, — Il ripristinamento dell'insegnamento religioso nelle scuole primarie ha riempito di liete speranze ognuno cui stia a cuore il bene degli individui, della famiglia e della società; giacchè il catechismo, benchè piccolo di mole ed umile in apparenza, è in realtà divinamente grande e sublime.

Esso contiene gli elementi destinati a nutrire ed irrobustire la vita dello spirito; esso solo può formare coscienze forti e pronte a combattere gli appetiti che spingono l'uomo in basso, e tendono a gettarlo nel fango, rendendolo zimbello delle proprie cieche passioni.

Il catechismo insegna all'uomo l'esistenza di Dio che, come padre amoroso, veglia su di lui, vuole il suo bene, la sua salute temporale ed eterna.

Esso gli fa conoscere donde viene, dove va, qual via deve tenere per giungere al suo fine. Gli fa comprendere l'eccellenza dell'anima sua, riscattata al prezzo di un valore infinito: il Sangue di Gesù Cristo; e in conseguenza la nefandezza del peccato, che non solo lo trascina alla perdizione eterna, ma offende gravemente la grandezza e maestà di un Dio, che ci ha amati *usque ad mortem*, e che quindi è degno di tutta la nostra gratitudine ed adorazione.

Gli inculca la necessità di amare il prossimo come se stesso, di posporre l'interesse privato a quello pubblico, ed il dovere di dare anche la sua vita per il bene superiore della Religione e della Patria.

Gli fa infine conoscere i mezzi da Gesù Cristo messi a disposizione di ognuno per conseguire la grazia di cui abbiamo bisogno per la nostra santificazione.

Il catechismo contiene così un complesso di verità sublimi, di leggi, di precetti, di mezzi atti a condurre chiunque alla propria perfezione.

È dunque evidente che un argomento di importanza sì capitale, di una vastità e profondità tanto grande, richiede uno studio assiduo, prolungato, che non può affatto esaurirsi nelle scuole elementari.

Ed è da ritenere che non vi sia parroco in Italia, il quale possa pensare che basti al fanciullo l'istruzione catechistica impartita nelle scuole primarie, e possa esimersi dalla rigorosa osservanza delle sante leggi della

Chiesa, le quali impongono agli aventi cura d'anime l'obbligo strettissimo di insegnare il catechismo (can. 1329 e segg. del Cod. di dir. can.).

L'insegnamento che si imparte nelle scuole elementari non può essere sufficiente alla formazione completa del cristiano: i fanciulli impareranno a memoria alcune preghiere, il decalogo, il *Credo;* acquisteranno nozioni generali su varî punti della Dottrina Cristiana; ma far sì che ne abbiano una cognizione più precisa e proporzionata alla loro intelligenza è riservato ai parroci, agli aventi cura d'anime.

Ad essi, in modo tutto particolare, la Chiesa ha affidato la delicata ed importantissima missione di nutrire e sviluppare, con l'insegnamento del catechismo, la vita spirituale dei loro parrocchiani.

Essi, più di ogni altro, sono in grado di adempiere questa missione, che esercitano in nome e con l'autorità stessa della Santa Chiesa.

Essi, che hanno per molto tempo atteso di proposito a studi speciali, sono più atti a tale officio, e certamente avranno dal Signore le grazie necessarie per rispondere al grave compito a cui sono chiamati.

Ne è da trascurarsi la circostanza del giorno e del luogo ove ordinariamente il parroco esplica il suo ministero.

Il tempio stesso e il giorno di Domenica contribuiscono efficacemente ad imprimere nell'animo dei giovanetti un più alto senso della bellezza della Religione, un più urgente bisogno di seguirne la morale, un più vivo desiderio di attingere ad Essa i conforti divini.

Ed è anche evidente che l'insegnamento catechistico parrocchiale ai fanciulli, oggi più che mai, deve essere fatto dovunque con scrupolosa diligenza, usando di tutti quei mezzi, che eminenti catechisti hanno tanto accuratamente indicati ed illustrati; e ciò gioverà anche a formarsi un'esatta cognizione dell'ampiezza e del grado dell'insegnamento religioso delle pubbliche scuole e ad opportunamente integrarlo.

Si rivolge quindi calda preghiera ai Rmi Ordinari affinchè vogliano richiamare sul delicato argomento l'attenzione dei parroci ed aventi cura d'anime, ricordando ad essi la grave responsabilità che loro incombe dinanzi a Dio ed alla società.

Ed in modo speciale facciano presente ai genitori il gravissimo obbligo di educare cristianamente i figli, obbligo che non verrà totalmente adempiuto, se non cureranno che questi siano assidui all'insegnamento parrocchiale del catechismo (can. 1335 Cod.).

Si tratta della salute eterna dei figli, e ne dovranno rendere al Signore strettissimo conto.

I Rmi Ordinari informeranno questa Sacra Congregazione intorno ad un argomento tanto importante nella relazione triennale che dovranno

fare a norma del Motu Proprio *Orbem catholicum* del 29 giugno 1923 (*Acta Ap. Sedis*, anno XV, vol XV, n. 7, pag. 327), col quale venivano date istruzioni circa l'insegnamento catechistico.

Si partecipa che i medesimi Ordinari trasmetteranno la detta relazione per turno col seguente ordine: gli Ordinari dell'Italia superiore nell'anno 1925; gli Ordinari dell'Italia media nell'anno 1926; gli Ordinari dell'Italia inferiore nell'anno 1927.

Fiducioso che il lavoro concorde per il ritorno della società alla Verità Cristiana affretti l'attuazione del programma del Santo Padre: « La pace « di Cristo nel regno di Cristo », Le offro i sensi del mio ossequio, e mi raffermo di V. S. Rma

Roma, 23 aprile 1924.

affmo

DONATO CARD. SBARRETTI, *Prefetto.*

L. ✠ S.

† Giulio vesc. tit. di Lampsaco, *Segretario.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

NOMINATIONES

Brevi Apostolico nominatus est:

28 aprilis 1924. — *Vicarii Apostolici insularum Sandviegensium in Oceania Coadiutor cum iure successionis*, R. D. Stephanus Alencastre, e Congregatione Ss. Cordium.

Sacra Congregatio de Propaganda Fide decreto 28 maii 1924 renunciavit ad suum beneplacitum R. D. Henricum Smeets e Congregatione Presbyterorum Ssmi Cordis, *Praefectum Apostolicum de Beng-koelen.*

Insuper litteris eiusdem Sacrae Congregationis: R. D. Stephanus Breyer, Protonotarius Ap. ad instar et Canonicus metropolitanae Strigoniensis, nominatus est Praeses Consilii Nationalis Pontificii Operis a Propagatione Fidei, *pro Hungaria;* R. P. Maturinus Ichanno, Praeses provincialis Congregationis Iesu et Mariae (vulgo *Eudistes*), Praeses Consilii Nationalis eiusdem Pontificii Operis *pro Columbia.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

PASSAVIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI FR. CONRADI A PARZHAM, LAICI PROFESSI ORDINIS MINORUM SANCTI FRANCISCI CAPUCCINORUM.

Quod sancti fundatores Ordinum et Congregationum, eorumque gloriosae familiae religiosae, in conspectu Angelorum psallere et canere videntur, Seraphicus Pater Franciscus omnesque eius fratres ac filii Deum collaudantes ingeminant evangelicis divini Redemptoris verbis: « Confiteor « tibi, Pater, Domine caeli et terrae, quia abscondisti haec a sapientibus « et prudentibus et revelasti ea parvulis. Ita Pater: quoniam sic fuit pla- « citum ante te » (Matth., XI, 25–26). Ramulus ille, quasi per manus S. Francisci e radice sui Ordinis avulsus, eoque mandante et benedicente, per Fratrem Caesarium a Spira in terram Teutonicam olim transertus, saeculorum decursu, succrescens arbor ingens effectus est, et, sicuti alii similes ramuli, in alias terras et regiones translati et propagati, suas quoque propagines bonosque fructus gignere ac dilatare non desinit. Ex illa terra et arbore, postremis hisce temporibus, prodiit Dei Famulus Fr. Conradus a Parzham, laicus professus Ordinis Minorum Capuccinorum, merito comparatus cum Ven. Fr. Mariano ab Arce Casali, laico professo Ordinis Fratrum Minorum, e celebri coenobio S. Francisci, oppidi tunc *Civitella* nunc *Bellegra*, Abbatiae Sublacensis, nullius dioecesis, cuius virtutes, in gradu heroico exercitae, Apostolico decreto nuper approbatae sunt. Utriusque religiosi vita aequaliter effulget, eiusque forma, quasi naturalis nota, ita fideliter expressa ostensa est: « Labor, oratio, virtus, in humili officio « quadragenario ianitoris conventus ». – In praedio rurali *Venus* nuncupato, apud *Parzham*, paroeciae *Weng*, dioecesis Passaviensis, die 22 decembris 1818, ortus est Dei Servus, eaque die, in ecclesia S. Wolfgangi baptizatus, indito nomine Ioanne Evangelista. Nonus ex filiis Bartholomaei Birndorfer et Gertrudis Niedermayer coniugum temporalibus et spiritualibus bonis satis divitum, horum curis et exemplis puer adolevit, mysteriis fidei, honestate morum et pietatis operibus congruenter instructus. Perceptis litterarum rudimentis, adolescens, quum paternae domus locique natalis esset amator, et ingenio ac indole magis ad solitudinem et

recessum inclinatus, potius quam in media iuvenum turba, gravioribus disciplinis ac studiis operam daret, vitam in Deo absconditam agere et in christianae perfectionis itinere incedere coepit. Itaque, hominum commercium evitans, suas inveniebat delicias in templo, ad altaria Ssmi Sacramenti et Beatae Mariae Virginis, laudes, preces et invocationes, potissimum rosarias, effundens, crebro sibi aequales in socios adsciscens ad pietatis exercitia et Sacramentorum frequentiam. Matre primum, dein etiam patre orbatus, mortalis vitae brevitatem rerumque temporalium vanitatem, tamquam umbram transeuntem, recogitans, contemptis illecebris, opibus et honoribus, quibus praesertim iuventus allici ac trahi solet, pauperibus et egenis satis amplum patrimonium relinquere, seque totum in Dei famulatum mancipare statuit. Hoc animi consilio et fervore motus, curavit primum in aliquo Ordine religioso initiari ad sacra, ut, sacerdotio auctus, animarum saluti operam suam navare satageret. Attamen, se suasque vires serius perpendens, et precibus, consiliis supernaque luce illustratus, novit sibi esse reservatam humiliorem et fructuosiorem conditionem, nempe inserviendi Deo labore, oratione et virtute in statu Fratris Laici. Itaque, sub anno 1851, die 17 septembris, in Ordine Fratrum Minorum Capuccinorum, quem ipse optaverat ac petierat, a Superioribus receptus, tyrocinio laudabiliter expleto, in coenobio loci *Laufen*, archidioecesis Monacen.–Frisingen., die 4 octobris anni 1852, solemnia vota professus est. Paulo post a Praeside Provinciae religiosae ad coenobium S. Annae, civitatis Vetoettingae (*Altötting* in Bavaria) vocatus, quum eius prudentia, patientia et caritas Superioribus nota esset ac probata, ad illius coenobii arduum et grave ianitoris officium destinatur, quod Frater Conradus, verus Patris Francisci filius, obediens, humilis et laetus suscepit et usque ad obitum retinuit, quasi alterum apostolatum religionis et sanctimoniae. Siquidem Conventus ille S. Annae, qui, aedis amplitudine et numerosa familia inter cetera Provinciae Bavaricae coenobia praestabat, celebratus quoque erat propter animarum curam et incolarum ac peregrinorum devotionem et concursum ad invisendam et exorandam Beatissimam Virginem Mariam devotissima Imagine expressam et in ecclesia coenobio proxima publicae venerationi propositam. Singulis annis, praesertim ex Germaniae et Austriae regionibus, ter centena millia et ultra peregrinorum illuc confluebant. – Quod attinet ad religiosam Fratris Conradi perfectionem Acta historica praedicti Conventus et Ordinis, tempore aequalia, et subsequentis Processus Informativi Passaviensis, praeclara tradunt exempla de studio voluntatis Dei in omnibus adimplendae, de votis professis castitatis, obedientiae et paupertatis, de spiritu orationis et elevationis mentis ad caelestia, de perseverantia

in bonis operibus ac zelo divinae gloriae. Ex eodem fonte eruitur quod Dei Famulus peculiari pietatis affectu ferebatur in Sanctissimam Eucharistiam, in Passionem Dominicam, in Beatissimam Virginem Mariam. Rosarium manibus continuo tenebat ac devote recitabat, divini amoris et nostrae reparationis mysteria fervide recolebat piamque *Viae Crucis* exercitationem frequenter agebat. Ratione autem muneris eidem concrediti, paucis clarisque verbis in praenotatis Actis ita describitur: « Fr. Con« radus ultra quadraginta annis ianitoris officio functus est omni cum « diligentia, discretione et insuperabili patientia, semper humilis, pii, devoti, « simplicis, maturi et laboriosi fratris partes explens ... Nemo nostrum « ianitorem, nec murmurantem et morosum, nec detrahentem vel temere « iudicantem, nec unum verbum inutile et superfluum proferentem audi« vit. ... Materna caritate recreabat famelicos pueros, peregrinantes paupe« res, egentes operarios et alios ad portam petentes panem, cibos et potum. « Industriosa caritate omnibus, quacumque ex causa, Conventum acceden« tibus servire satagebat, nemini dans repulsam ». Quibus omnibus ipse opinionem boni et sancti ianitoris apud suos et exteros sibi conciliaverat. – Neque Servo Dei defuisse videntur quaedam dona supernaturalia, quae dicuntur gratis data, a Deo omnium bonorum auctore et largitore eidem concessa, prout in Actis Processualibus innuuntur, nempe: globuli ignei vel aurei visi ab ore orantis prodeuntes et ad prodigiosam imaginem B. Mariae Virginis evolantes, arcana et abscondita cordium revelata, spiritus propheticus, et in eius manibus multiplicatio panis ut multitudini pauperum, panem et caritatem quaerentium, Deo adiuvante, satisfaceret. – Tandem Frater Conradus, senio et labore debilitatus, repentino lethalique morbo correptus, Sacramentis piissime susceptis, Vetoettingae, in Conventu S. Annae, intra cellam Matris Dei nuncupatam, uti « servus bonus et fidelis » inventus et appellatus, festinanter ingressus est in aeternam requiem perfectumque gaudium Domini sui, die 21 aprilis anno millesimo octingentesimo nonagesimo quarto, aetatis septuagesimo quinto et religionis quadragesimo tertio. – Exuviae postridie delatae sunt in templum ibique expositae ad fidelium voluntatem et devotionem fovendam et implendam. Persolutis autem iustis funebribus, die 24 aprilis, comitante piorum turba, in communi Fratrum sepulcro, intra clausuram sito, humatae sunt. Decem post annos, nempe die 14 octobris 1912, eaedem exuviae, in vetus S. Annae templum translatae, digniore loco et apposito titulo honoratae quiescunt. – Interim fama sanctitatis Servi Dei, in vita et post obitum magis in dies aucta et diffusa, etiam ob varia signa et prodigia eius intercessioni attributa, excitavit Rmum Episcopum seu Ordinarium Passaviensem ad conficiendum super ea Proces-

sum Informativum. Quo absoluto et Romam ad sacram rituum Congregationem transmisso, servato iuris ordine, quum, revisione scriptorum eiusdem Servi Dei peracta, nihil obstet quominus ad ulteriora procedatur, et omnia in promptu sint ad causam agendam, instante Rmo P. Raphaële a Vallefinaria, Ordinis Minorum Capuccinorum postulatore generali, Superiorum totiusque Ordinis vota depromente, attentisque litteris postulatoriis Personarum etiam suprema dignitate praestantium, quorundam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Archiepiscoporum et Episcoporum necnon Capitulorum Ecclesiarum Cathedralium, atque Ordinum Religiosorum, potissimum Provinciarum Bavariae, Germaniae et Austriae, atque Professorum R. Academiae Passaviensis, Emus et Rmus Dñus Cardinalis Andreas Frühwirth, Ordinis Praedicatorum, eiusdem Causae Ponens seu Relator, in Ordinariis sacrorum rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanas aedes coadunatis sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur.* – Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, omnibus perpensis, rescribendum censuerunt: *Signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 20 maii anno 1924.

Facta de his Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XI per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae Servi Dei Fr. Conradi a Parzham, laici professi Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum, die 28, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

CONSTANTIEN. ET ABRINCEN.

CANONIZATIONIS BEATAE MARIAE MAGDALENAE POSTEL, VIRGINIS, FUNDATRICIS ET PRIMAE SUPERIORISSAE GENERALIS INSTITUTI SCHOLARUM CHRISTIANARUM A MISERICORDIA.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam ab Apostolica Sede eidem Beatae venerationem, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Canonizationem?

Apostolicum hoc Decretum ad Beatam pertinet Mariam Magdalenam Postel, de cuius vita, virtutibus rebusque gestis recens adhuc memoria viget et florescit, quum nondum plenum abierit vicennium, ex quo eidem, solemni Apostolicae Sedis iudicio, Beatorum caelitum decreti sunt honores.

Quumque, e vetusto receptoque Ecclesiae more, publici et ecclesiastici cultus auspicari et consecrari soleant primitiae per novensilis Beati aut Beatae imaginem sacrasque reliquias publicae propositas venerationi fidelium, per vitae commentarii diribitionem et per sacrosanctum Missae sacrificium Deo perlitandum in honorem Beati aut Beatae ipsius, quod, cunctis hisce positis, consentaneum plane erat, id profecto, facile brevique temporis intervallo, est consequutum. Quandoquidem, datum quum fuerit per universam discurrere praefatae Beatae Mariae Magdalenae Postel aetatem, quae integri fere saeculi aequavit spatium, crebrosque obviam habere et praecellentes singularum virtutum actus, qui ipsi Mariae Magdalenae iure meritoque christianae heroidis nomen pepererunt atque meritum, simulque suspicere passim et admirari quum licuerit supra naturam dona, quibus sanctitatem Famulae suae fidelis confirmare et illustrare dignatus fuerat Deus; ista sane omnia, quod secum fore allatura spei locus erat, attulerunt reapse.

Cernere quippe fuit adauctum valde eoque magnopere conversum Christifidelium studium, ut ex eiusdem Beatae Mariae Magdalenae Postel vita praeclarisque vivendi agendique propositis exemplis, magis et aptius quo per ipsos liceret, iidem Christifideles sumerent ad imitandum, atque in mediis, quibus cum animae tum corporis sexcentis premuntur adversis, ad eamdem fidentius confugerent Beatam Mariam Magdalenam, eiusque praesens et validum exorarent patrocinium.

Quocirca e multis variisque, quae omnipotens et misericors Deus, apud Ipsum deprecatrice interposita Beata Maria Magdalena Postel, aegrotis hominibus largitus fuerat, beneficiis, eisdem a morbis et infirmitatibus, quibus miserrime conflictabantur, optatam impertiendo liberationem, solertes et actuosi actores binas a morbis selegerunt et ad cognoscendum subiecerunt sanationes, quae, acrem et severam post adhibitam disceptationem, eiusmodi inventae fuerunt, quae veri nominis prodigio essent adiudicandae, sicut insigni documento exstat non ita pridem apostolica auctoritate duobus super miraculis editum solemniterque promulgatum Decretum.

Factum ita est, ut quae servanda e praescripto erant legis, cuncta et singula rite recteque fuerint servata. Eapropter in generalibus sacri huius Ordinis comitiis, quae, die decima octava superioris mensis martii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI celebrata sunt, proposito per Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, causae Relatorem, Dubio: *An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam a Sede Apostolica Beatae Mariae Magdalenae Postel venerationem, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Canonizationem?* qui convenerant tum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores: *tuto procedi posse*, unanimi omnes suffragatione censuerunt respondendum. Verumtamen tam grave iudicium suprema claudere sententia Sua distulit Sanctissimus Dominus noster, ut interim, communibus fervidisque fusis precibus, in tanta re definienda maiora Sibi a Patre luminum auxilia compararet.

Hodierna vero Dominica, solemnissima Pentecostes die, divina Hostia ferventer oblata, ad Vaticanas Aedes advocari iussit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: *Tuto procedi posse ad solemnem Beatae Mariae Magdalenae Postel Canonizationem.*

Hoc autem Decretum publici iuris fieri, in acta sacrae rituum Congregationis referri Litterasque Apostolicas sub Plumbo de Canonizationis solemnibus, quandocumque Sanctissimo Domino Nostro placuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri mandavit sexto idus iunii anno MDCCCCXXIV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

BOBIEN. seu IANUEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI ANTONII MARIAE GIANELLI, EPISCOPI BOBIENSIS, FUNDATORIS CONGREGATIONIS FILIARUM MARIAE SANCTISSIMAE « AB HORTO » NUNCUPATARUM.

SUPER DUBIO

An, et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?

Heroicis probatis virtutibus, quibus venerabilis Dei Servus Antonius Maria Gianelli qua sacerdos, qua parochus, qua episcopus inclaruit, divinum succedit testimonium, quod, eloquenti miraculorum voce, easdem ratas habet confirmatque virtutes, docente Angelico Doctore: « Vera mira-« cula non possunt fieri nisi virtute divina: operatur enim ea Deus ad « hominum utilitatem: et hoc *dupliciter: uno* quidem *modo* ad veritatis « praedicatae confirmationem: *alio modo ad demonstrationem sanctitatis ali-« cuius, quem Deus hominibus vult proponere in exemplum virtutis: primo* « autem *modo* miracula possunt fieri per quemcumque, qui veram Fidem « praedicat, et nomen Christi invocat: quod etiam interdum per malos « fit; et secundum hunc modum etiam mali possunt miracula facere...: « *secundo* autem *modo* non fiunt miracula, *nisi a Sanctis, ad quorum san-« ctitatem demonstrandam miracula fiunt...* » (2ª 2ae, q. 178, a. 2 in *corp.*).

Quo igitur tanti ponderis tantique momenti opportune instruerent Causam, alterum hoc stadium, quod de miraculis est, impigro fidentique animo ingressi fuerunt actores; utque e priori, quod heroicis super virtutibus iniverant, certamine, docta peritaque communiti defensione, superiores discesserant, ita hanc alteram, quam super miraculis instauraverant contentionem, sedula experrectaque Patroni opera, cum victoria pariter sese conclusisse iure meritoque laetantur.

E duabus porro, de quibus agitur sanationibus, quaeque venerabilis Dei Famuli Antonii Mariae Gianelli, Bobiensis episcopi, intercessioni referuntur acceptae, quae proposita primo loco fuit quaeque sororem respicit Melaniam Olcese, in quasdam, inde a disceptationis limine, incidit difficultates. Quas tamen vinci et superari contigit auspicato, ducibus iudicialium actorum serie, dignitate atque praestantia; nec non praeeuntibus et veluti lumen admoventibus viris in arte peritis. Revera, etsi concedatur morbosae syndromi, quae in sororis Melaniae sese prodiderat

aegrotatione, nonnulla quoque admisceri visa esse, *functionalia*, ut vocant, phaenomena, quae quamdam arguere sinerent hystericam affectionem, nihilominus ex indubiis omnino certisque innotuit patuitque signis eamdem sororem Melaniam *organica*, seu *anatomica* et *pathologica* laborasse laesione, eâque eiusdem sororis Melaniae infectos praesertim planeque corruptos fuisse pulmones. Unde si qua hysterica obtendi velit affectio, haec tamen, dubio procul, nequaquam efficere id poterat, ut scilicet quae potissimum in sororis Melaniae pulmonibus peculiares patratae iam erant destructiones, perinde esset atque eaedem non exstarent amplius. Quin immo hysterica haec affectio praedictis materialibus adiecta laesionibus, et easdem graviores et longe debiliores reddere debebat in dies totius corporis vires ita nempe, ut, concordi medicorum iudicio, quavis in humanis praecisa salutis spe, ad venerabilem Dei Servum Antonium Mariam Gianelli conversus fuerit animus eiusque imploratum auxilium. Et ecce insignis repente fit rerum conversio, profundaque immutatio; quaeque organico ex morbo subsequitur sanatio, uti eam iudiciales enarrant describuntque tabulae, duplici qualitate sese ostendit praeditam; subitam nempe atque perfectam; ideoque prodeunt, hoc ipso, quae requiruntur, elementa, quibus efficitur et comprobatur miraculum, prout ex vera germanaque miraculi ipsius notione recta necessarioque descendit. Faciliore quidem, sed considerata non minus et efficaci ratiocinatione evincitur, alteram quoque Eulogii Palacios sanationem veri nominis prodigio esse adsignandam. Constat namque vulnus eiusdem Eulogii ventri illatum, quod paullo ante suppurabat adhuc et putrescebat, post tamen venerabilis Dei Famuli Antonii Mariae Gianelli peractam invocationem, vulnus nimirum, quod illuc usque suppurabat et putrescebat, consanuisse statim, simulque devictam etiam et debellatam acutam evanuisse, diffusam et purulentam, quae derivata fuerat, peritonitidem; quod sane sine miraculo fieri non potuisse, una cum medicis et chirurgis aliisque physicarum rerum prudentibus quivis recti suique iudicii homo agnoscere cogitur atque fateri.

Equidem, confecta prius et praeiacta utriusque facti iuridica probatione; in medicis et chirurgicis disciplinis exquisita probatissimorum peritorum sententia, ab eisque allatis et aptis ad persuadendum perpensis argumentis; philosophica et theologica miraculi conceptione in memoriam revocata, qua opus erat, adquisita est potestas perficiendi et absolvendi istam, quae instituta ante biennium fuerat, quaestionem; post binas enim, quae praecesserant, antepraeparatoriam videlicet et praeparatoriam, Congregationes, generalis habita est Congregatio, quae, die vigesima septima proxime praeteriti mensis maii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Caietano

Bisleti, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An, et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores suas ex ordine pandiderunt sententias, quas Sanctissimus Dominus noster intento laetoque quidem animo est persecutus, sed, quum maximi momenti res in deliberatione versaretur, supremum Suum iudicium Sibi de more prorogandum duxit, fervidis interea foederatisque Deo effusis precibus, caelestis luminis praesidium et copiam enixe impetraturus. Quumque mentem Suam manifestam postmodum facere statuisset, hodiernam designavit auspicatissimam Dominicam diem; in ea quippe, ob adventum Spiritus Sancti, solemnia recoluntur. Quapropter, Sacris devotissime operatus, ad Vaticanas Aedes arcessiri voluit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Caietanum Bisleti, causae Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de utroque proposito miraculo;* de primo nempe *instantaneae perfectaeque sanationis sororis Melaniae Olcese a tuberculosi pulmonali ad ultimum stadium deducta;* deque altero *instantaneae perfectaeque sanationis Eulogii Palacios a gravi vulnere una cum acuta, diffusa et purulenta, quae subsecuta fuerat, peritonitide.*

Hoc Decretum in vulgus edi, et in acta sacrae rituum Congregationis inseri mandavit sexto idus iunii anno MDCCCCXXIV.

A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

VICARIATUS APOSTOLICI DE SCIANTON MERIDIONALI

NULLITATIS MATRIMONII (HUJUNGMAO–LUDANÛ)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dñae Mariae Ludanû, in causa conventae, eandem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94) die 13 octobris 1924, hora 11, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam qua habebitur Turnus rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis Dñae Mariae Ludanû curare debent, ut ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.

R. Chimenti, *Ponens.*

L. ✠ S.

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 13 iunii 1924.

Ioannes Ladelci, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Marie Ludanû, défenderesse en cette cause, Nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94) le 13 octobre 1924, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage, dans le cas présent?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Mme Marie Ludanû devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Sabato 21 giugno la Santità di Nostro Signore ha ricevuto in solenne Udienza Sua Altezza Imperiale Ras TAFARI MACONNEN, Principe Ereditario, Reggente di Etiopia.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 3 giugno 1924, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Particolare*, nella quale gli Eminentissimi Signori Cardinali ed i Reverendissimi Prelati Officiali, componenti la medesima, hanno dato il loro voto sopra le seguenti materie:

1. Intorno alla validità dei Processi Apostolici ed Ordinari per la Causa di Beatificazione o Dichiarazione del Martirio dei Servi di Dio Giovanni De Brébeuf, Gabriele Lalemant, Antonio Daniel, Carlo Garnier, Natale Chabanel, Isacco Jogues, Renato Goupil e Giovanni de la Lande, della Compagnia di Gesù, uccisi, come si asserisce, in odio alla Fede.

2. Intorno alla validità dei Processi Apostolici costruiti nelle Curie ecclesiastiche di Parma e Malines, sopra miracoli da Dio operati per intercessione della Beata Teresa del Bambin Gesù, dopo la sua Beatificazione.

3. Nuova disquisizione sopra la validità dei Processi Apostolici costruiti nella Curia Vescovile di Vannes, sopra la fama di santità di vita, virtù e miracoli in genere del Ven. Servo di Dio Giovanni Maria Robert de la Mennais, Sacerdote, Fondatore della Congregazione dei Fratelli dell'Istituzione Cristiana e delle Figlie della Provvidenza.

4. Intorno alla validità dei Processi Apostolici ed Ordinari per la Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Ven. Servo di Dio Placido Baccher, Sacerdote secolare del Terzo Ordine di S. Domenico, Rettore della vecchia chiesa del Ssmo Nome di Gesù in Napoli.

5. Intorno alla validità dei Processi Apostolici ed Ordinari per la Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Maria di Gesù Deluil Martiny, Fondatrice delle Figlie del Cuore di Gesù.

6. Intorno alla validità dei Processi Apostolici ed Ordinari per la Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Giovanna Antida Thouret, Fondatrice dell'Istituto delle Suore della Carità.

7. Intorno alla validità dei Processi per la Causa di Beatificazione o Dichiarazione del Martirio e causa del Martirio, segni e prodigi, nonchè del non

culto dei Venerabili Servi di Dio Emmanuele Ruiz e sette Compagni martiri, dell'Ordine dei Frati Minori, uccisi, come si asserisce, in odio alla Fede.

8. Intorno alla validità dei Processi Apostolici costruiti nella Curia Vescovile di Cartagena e Murcia sopra un miracolo da Dio operato per intercessione della Ven. Serva di Dio Maria Angela Astorch, Monaca Cappuccina, Fondatrice dei Monasteri di Saragozza e Murcia.

9. Intorno alla validità dei Processi Apostolici ed Ordinari per la Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Ven. Serva di Dio Paola Frassinetti, Fondatrice della Congregazione delle Suore di S. Dorotea.

10. Intorno alla validità dei Processi Apostolici costruiti nella Curia Vescovile di Brescia sopra miracoli da Dio operati per intercessione della Ven. Serva di Dio Bartolomea Capitanio, Fondatrice primaria dell'Istituto delle Suore della Carità, in Lovere, Diocesi di Brescia.

11. Finalmente intorno alla sentenza del Giudice delegato dal Vescovo di Novara, circa il culto non mai prestato al Servo di Dio Contardo Ferrini, Professore nell'Università di Pavia, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII.

Martedì, 17 giugno 1924, presso l'Emo e Rmo Signor Cardinale Antonio Vico, Ponente della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Ven. Servo di Dio Pietro Giuliano Eymard, Sacerdote, Fondatore della Congregazione dei Sacerdoti del Santissimo Sacramento, si è tenuta la Congregazione *Antipreparatoria* dei Sacri Riti, nella quale dai Rmi Prelati Officiali e dai Consultori teologi della medesima, si è discusso il dubbio su due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione dello stesso Venerabile, i quali vengono proposti per la sua Beatificazione.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Prelati Domestici di S. S.:

1 febbraio 1924. Monsig. Francesco Saverio Kiefl, della diocesi di Ratisbona.
24 maggio » Monsig. Edoardo Dempsey, dell'archidiocesi di S. Francisco di California.
13 giugno » Monsig. Colomanno Jeszenszky, dell'archidiocesi di Strigonia.
14 » » Monsig. Dionisio I. Duggan, della diocesi di Trenton.
21 » » Monsig. Pietro Giovanni van Heyster, della diocesi di Green-Bay.
23 » » Monsig. Paolo Blaho, dell'archidiocesi di Strigonia.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine Piano:

30 maggio 1924. Al sig. Leone Malliè (Belgio).
11 giugno » Al sig. Giovanni Battista Letellier de St-Just, dell'archidiocesi di Québec.
21 » » Al sig. comm. Fortunato Federici (Roma).

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

20 maggio 1924. Al sig. Don Carlo Fort y Morales de los Rios, Conte de Morales de los Rios (Spagna).
16 giugno » Al sig. Gerardo Goemaere, della diocesi di Namur.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

24 maggio 1924. Al sig. Gerardo van der Aa, della diocesi di Harlem.
26 » » Al sig. Calisto Dagneau, dell'archidiocesi di Québec.
» » » Al sig. dott. Giulio Dorion, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Federico Canac-Marquis, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Luigi Filippo Turgeon, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Arturo Vallè, della medesima archidiocesi.
1 giugno » Al sig. avv. Giovanni Antonio Emmanuele Néllis (Parigi).

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

20 febbraio 1924. Al sig. Giovanni Kurtyák, dell'archidiocesi di Munkacs.
12 marzo » Al sig. Paolo Dubost, dell'archidiocesi di Malines.
8 aprile » Al sig. Ludovico Vierne, dell'archidiocesi di Parigi.
15 maggio » Al sig. Camillo Tulpinck, della diocesi di Bruges.
16 » » Al sig. Carlo Wambergue, della diocesi di Lilla.
» » » Al sig. Eugenio Duverdyn, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Giuseppe Clabaut, della medesima diocesi.
20 » » Al sig. Giorgio Debat-Ponsan, della diocesi di Tolosa.
24 » » Al sig. Leone Maria Peretié (Adrianopoli).
» » » Al sig. Gustavo de Hennin de Bossu Walcourt, dell'archidiocesi di Malines.
30 » » Al Sig. Eduardo Prenat, della diocesi di Lione.
» » » Al sig. Alberto Pohl, della diocesi di Breslavia.
1 giugno » Al sig. Filippo Aquari (Roma).
2 » » Al sig. Ernesto Delune, dell'archidiocesi di Malines.
14 » » Al sig. Giuseppe Bertuetti, della diocesi di Brescia.
» » » Al sig. Paolo Ebranati, della medesima diocesi.
18 » » Al sig. Giacomo Giovanni Verbeeten, della diocesi di Breda.
23 » » Al sig. Giuseppe Joos, dell'archidiocesi di Colonia.
25 » » Al sig. Agostino Webel, della diocesi di Magonza.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

5 giugno 1924. Al sig. Amato Lengrand, presidente dell'Associazione dei vecchi zuavi pontifici del Belgio.
» » » Al sig. Vittore Jaubert, vice-presidente della medesima associazione.
» » » Al sig. Eugenio Ragmey, segretario della medesima associazione.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

21 maggio 1924. Al sig. Augusto Hoffman (Berlino).
16 giugno » Al sig. Francesco Gonfalonieri, dell'archidiocesi di Milano.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

21 maggio 1924. Al sig. Pietro Merx, dell'archidiocesi di Colonia.
16 giugno » Al sig. Giuseppe Scheidle, della diocesi di Bressanone.
17 » » Al sig. Marco Vastapane, dell'archidiocesi di Torino.
20 » » Al sig. Lorenzo Canali (Roma).

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con biglietti di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

25 marzo 1924. Monsig. Bernardo J. Sheil, dell'archidiocesi di Chicago.
4 aprile » Monsig. Edoardo Fox, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Dionisio Dunne, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Carlo Quille, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Moises Kiley, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Geraldo Kealy, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Ermanno Wolf, della medesima archidiocesi.
8 » » Monsig. Patrizio Nicola Breslin, dell'archid. di New-York.
» » » Monsig. Cornelio Francesco Crowley, della medesima archid.
» » » Monsig. Malachia Fitzpatrick, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giovanni Francesco Brady, della medesima archid.
» » » Monsig. Stanislao Giuseppe Nowak, della medesima archid.
» » » Monsig. Giuseppe Francesco Rummel, della medesima archid.
15 » » Monsig. Giuseppe Maroi, della diocesi di Vigevano.
23 maggio » Monsig. Giuseppe Pola, dell'archidiocesi di Torino.
» » » Monsig. Filippo Alardo, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giovanni Zancoghi, della diocesi di Mantova.
24 » » Monsig. Angelo Bonomo, dell'archidiocesi di Benevento.
» » » Monsig. Giuseppe Coscia, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Marotti, della medesima diocesi.

24 marzo 1924. Monsig. Pasquale Mazzei, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Antonio Pagliuca, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Pasquale Taddeo, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giovanni Vitale, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Angelo Zeoli, della medesima archidiocesi.
27 » » Monsig. Giuseppe Silipigni, dell'archidiocesi di New York.
28 » » Monsig. Luigi Ruggieri, dell'archidiocesi di Manfredonia.
» » » Monsig. Cafarelli D. Maria Sipontino, della medesima archid.
13 giugno » Monsig. Giuseppe Focardi, della diocesi di Fiesole.
17 » » Monsig. Bernardo Angelini, della diocesi di Foligno.
18 » » Monsig. Giuseppe Turchi, della diocesi di Porto e S. Rufina.
21 » » Monsig. Edoardo Giuseppe Kelly, della diocesi di Galveston.
23 » » Monsig. Giuseppe Rius y Serra, della diocesi di Vich.
25 » » Monsig. Carlo Fusi, della diocesi di Novara.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S S :

4 aprile 1924. Il sig. Raffaele Hines, dell'archidiocesi di Chicago.
14 giugno » Il sig. Principe Girolamo De Ferrari, dell'archidiocesi di Genova.
18 » » Il sig. Ottavio dei Baroni D'Amely Lepore, dell'archidiocesi di Trani.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

8 aprile 1924. Monsig. Stefano Giuseppe Donohue, dell'archid. di New York.
16 » » Monsig. Guglielmo V. O'Brien, dell'archidiocesi di Chicago.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

9 aprile 1924. Il sig. comm. Antonio Otto, dell'archidiocesi di Malines.
23 maggio » Il sig. Giuseppe Schill de Réthát, dell'archid. di Csanád.
2 giugno » Il sig. Gian Luigi Andreis, dell'archidiocesi di Torino.

Cappellano d'onore extra urbem:

20 giugno 1924. Monsig. Antonio Sergio Gonsalves, della diocesi dello Spirito Santo.

NECROLOGIO

17 maggio 1924. Monsig. Celestino Felice Chouvellon, Vescovo tit. di Dansara.
26 » » Monsig. Claudio Giuseppe Gonzalves Ponce de Leão, Arcivescovo tit. di Anazarbo.
2 giugno » Monsig. Francesco Ciceri, Vescovo di Pavia.
6 » » Monsig. Andrea Righetti, Vescovo di Carpi.
15 » » Monsig. Camillo Carrara, Vescovo tit. di Agatopoli.
22 » » Monsig. Pacifico Fiorani, Vescovo di Osimo e Cingoli.